

Mexiko 2004

Mexiko 24.9. - 23.10.2004

Cilem naseho putovani bylo navstivit Tichy ocean, Karibik a Mexicky zaliv. Dalsim cilem bylo aspon malinko poznat zivot bezneho Mexicana, Azteckou a Mayskou kulturu a tedy navstivit nekolik zajimavych mist s pozostatky techto kultur. Pro me osobne snad nejvetsim lakadlem byly hory, sopky a moznost videt napriklad Popocatepetl primo pred sebou.

jake misto nasi cesty	nazev	kolik (priblizne)
nejzapadnejsi	Acapulco	99°50'
nejjiznejsi	Zipolite	15°40'
nejvychodnejsi	Isla Mujeres (jizni cip ostrova)	86°40'
nejsevernejsi	Isla Mujeres (severni cip ostrova)	21°15'
nejvyssi	vulkan La Malinche	4461 m.n.m.

1. tyden

- [24.9. patek](#) Praha – Londyn - Ciudad de Mexico
[25.9. sobota](#) Ciudad de Mexico – Teotihuacan
[26.9. nedele](#) nocni prejezd Acapulco
[27.9. pondeli](#) nocni prejezd Pochutla - Puerto Angel
[28.9. utery](#) nocni prejezd Oaxaca - Monte Alban
[29.9. streda](#) Oaxaca – El Tule – Hierve el Agua
[30.9. ctvrtok](#) nocni prejezd Tuxtla Gutierrez – Chiapa de Corzo - Canon del Sumidero – San Cristobal

2. tyden

- [1.10. patek](#) San Cristobal – Las Grutas, San Cristobal - San Juan Chamula
[2.10. sobota](#) San Cristobal - Palenque
[3.10. nedele](#) Palenque – Misol Ha – Agua Clara - Agua Azul
[4.10. pondeli](#) Palenque – ruiny
[5.10. utery](#) nocni prejezd Tulum – ruiny – Playa del Carmen
[6.10. streda](#) Playa del Carmen – Puerto Morelos
[7.10. ctvrtok](#) Puerto Morelos – Cancun – Punta Sam – Isla Mujeres

3. tyden

- [8.10. patek](#) Isla Mujeres
[9.10. sobota](#) Isla Mujeres – Punta Sam – Cancun – Chichen Itza
[10.10. nedele](#) Chichen Itza – ruiny
[11.10. pondeli](#) Chichen Itza – Merida
[12.10. utery](#) nocni prejezd Villahermosa - Yumka
[13.10. streda](#) nocni prejezd Veracruz
[14.10. ctvrtok](#) Veracruz – San Juan de Ulua, Veracruz - Orizaba

4. tyden

- [15.10. patek](#) Orizaba
[16.10. sobota](#) Orizaba – Puebla – Apizaco – La Malinche NP
[17.10. nedele](#) La Malinche 4461 m.n.m.
[18.10. pondeli](#) La Malinche NP – Apizaco - Puebla
[19.10. utery](#) Puebla – Cholula
[20.10. streda](#) Puebla – Cholula – Paso de Cortes (Popocatepetl a Iztaccihuatl)- Altzomoni
[21.10. ctvrtok](#) Puebla – Ciudad de Mexico

5. tyden

- [22.10. patek](#) Ciudad de Mexico (odlet)
[23.10. sobota](#) nocni prelet Londýn – Praha

24.9. patek

Kolem 6h jsme se uspesne sesli na Ruzynskem letisti. Hanka letela sama pres Frankfurt a zbylych 6 clenu vypravy pres Londyn. Pri kontrole na Ruzyni jsem piskal jako uz tradicne. Pravdepodobne pasek od kalhot. Krom toho moje off-road pohorky budily podezrely dojem, takze si me vzali stranou. Musel jsem se zout a po proskenovani bot mi popral stastnou cestu. Odlet se trochu opozdil, ale jinak cesta s BA probehla hladce.

V Londyne nebyla volna pristavaci draha tak jsme si dali vyhlidkovy let nad Londynem. Bylo jasno takze jsme krasne videli ze shora Hyde Park, Trafalgar square, London Eye, Tower Bridge a podobne. Pristani na Heathrow bylo hladke. V Londyne jsme se rozhodli ukratit asi 4h cekani vyletem do centra Londyna. Za 5,40 liber jsme si koupili celodenni jizdenku (je to levnejsi nez zpatecni do centra) a dojeli na Hyde Park corner. Pres Backingham jsme dosli k parlamentu a Big Benu. Presli jsme Westminster bridge nad Temzi k London Eye. Cas se kratil, takze jsme presli Temzi zpatky po jinem moste k Trafalgar square a pak jsme dosli k Picadily Circle kde jsme nastoupili zas na metro. Jelikoz jsme podcenili cas tak informace ze souprava konci zastavku pred letistem nas nepotesila. Nastesti nakonec se to znovu zmenilo a my dojeli az k 4 terminalu kde jsou zaoceanske lety. Vystupovali jsme 32 minut pred odletem a brana se zavirala 20 minut pred odletem. Leteli jsme z Gate 25 coz je snad ta nejvzdalenejsi brana a tak jsme k ni ve velmi sviznem tempu dorazili 21 minut pred odletem coz byla pouze 1 minuta pred zavrenim brany. Nastesti jsme to stihli vcas. Fotak jsem z pasku ani nesundaval jelikoz bylo stejne jasne ze neprojdou. Vratili me at si sundam brasnicku s fotakem. Piskal jsem po druhy a tak doslo na osobni rucni skenovani ktere jim tentokrate stacilo. Pro zmenu Honza musel sundat boty jelikoz se jim nezdaly jeho spicky u bot. Ma tam nejakou kovovou vyztuhu. Z Londyna jsme leteli klasickym zaoceanskym letadlem (10 sedadel vedle sebe a 2 ulicky). Cesta byla pohodlna, ale dlouha. Bohuzel jim nefungovala mapa a tudiz jsme nemohli sledovat trasu letu za coz maj BA minus.

Po 11,5h v 19h Mexickeho casu jsme pristali v Mexiko City. Prelet nad predmestimi tahnoucimi se dlouhe kilometry a zahalenymi do smogu byl zajimavy. Pri kontrole na letisti se Honzovi a Grosakovi rozsvitilo cervene svetlo, ale kontrola batohu byla velmi letma a jidlo je nezajimalo. S Hankou jsme se sesli a odmítajic nescetne taxikaru vyrazili na metro. Listek za 2p umoznuje jezdit metrem jakkoliv dlouho a tak jsme v klidu jeli k Zocalu. Stanici pred jsme vystoupili a postranami ulickami sli k Zocalo. Smog nebyl tak strasny jak to vypadalo z letadla, ale ulice byly neuveritelne zavaleny odpadky. Dalsi silny dojem byl pohled na jedno z nejvetsich namesti na svete s nocnim osvetlenim. Vypada impozantne a uprostred na stozaru vlaje nejvetsi vlajka jakou

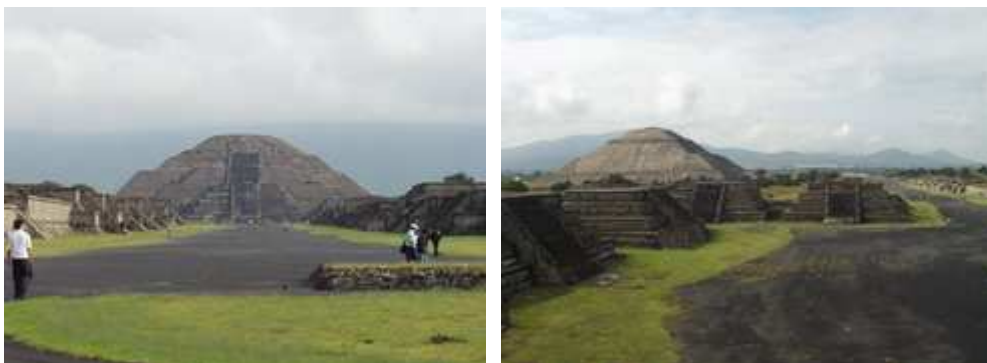

jsem kdy videl. Nevim k jaké příležitosti bylo náměstí tak vyzdobeno ale vypadalo to zajímavě. Jelikož jsme cestou nenasli nic lepšího než doporučený hotel Zamorano na ulici 5. de Mayo vedle Zocala tak jsme tam šli. Po chvíli vání jsme pro 7 lidí vzali 2 pokoje každý pro 4 lidí bez sprchy.

Problém číslo 1 bylo sehnat plynové bomby. Přes únavu a silný déšť jsme vyrazili do ulice Venustiano Carranza nedaleko od hotelu, kde dle získaných informací je několik sportů, které prodávají bomby. Bohužel otevírací dobu nepíšou tak jsme nic nezjistili. Kolem 23h jsme ulehli po 26h bdělosti (7h časový posun).

25.9. sobota

Kolem 6h jsme vstali a začali se chystat na Teotihuacán. Po 7h jsme vyrazili na Terminal Norte. Náměstí jsme vedeli, že to jede ze Sala 8, protože jinak by jsme to asi dlouho hledali. V 8:15 jsme vyjeli autobusem. U vstupu na pyramidy nás potěšilo, že ISIC nám umožnil vstup zdarma. Bylo zataženo a turistů zatím málo. Po ulici mrtvých jsme došli k pyramidě měsíce na kterou se mohlo jen do pulky a tak jsme vylezli na jednu z okolních. Po té jsme se vrátili k pyramidě slunce a vylezli na ni. Turistů přibývalo a začalo i svítit sluníčko.

Po návratu z pyramid jsme šli koupit plynové bomby, podívat se na Zocalo (hlavní náměstí), do prezidentského paláce a po té na věž Latinoamericana. Výhled byl nádherný i když až na Popocatepetl nebylo vidět. Po chvíli se spustil silný déšť tak jsme se zdrželi na kryté části vyhlídky.

Když to trochu polevilo zaslí jsme na internet. Ve 21:30 jsme si vyzvedli v hotelu batohy, které jsme si tam mohli zdarma nechat a vyrazili na Terminal Sur. Autobus do Acapulca jel ve 23h (pomer cena/km nejdražší přejezd). Bus 1. třídy je pry často prepadavan, takže i malý batuzek musí do zavazadlového prostoru. Po te nasledovala osobní prohlídka a nakonec si každého natocili na video. Opruz, ale autobus velmi pohodlný. Terminal autobusu 2. třídy jsme nenšli. Behem 5h cesty jsme se chteli vyspat coz trochu znepríjemnovalo pousteni filmu S.W.A.T. na plne pecky. Na nase prani to ridic vypnul, ale nejaci 2 troubove to chteli videt takže to zas zapnul. Po konfrontaci s nimi, ze je to v anglictine, coz neumi a maj tam spanelske titulky a tudiz by jim to mohlo stacit bez zvuku jsme si to stejne neprosadili a tak jsme kapitulovali.

26.9. nedele

Ve 4h rano jsme vystoupili v Acapulcu. Uschovna zavazadel byla draha (3,5 respektive 7p na hodinu za batoh bez respektive s karimatkou) tak jsme se vydali na cestu na plaz se vsemi vecmi. Sli jsme skrz Parque Papagayo. Park je to nadherny a v noci se neplati vstup (v noci tam zadne atrakce nejsou v provozu). Byla tma a tak jsme trochu bloudili parkem, ale aspon jsme si ho vic prohlidli. Vzbudili jsme tam nejaky strazce parku, ale driv nez mohli cokoliv rict jsem se jich zeptal kudy ven a oni nam ochotne ukazali cestu ven. Kolem 6h jsme byli na Playa Papagayo. Krome par bezdomovcu o kus dal byla plaz prazdna. Uvarili jsme si polivku a cekali na vychod slunce.

Vlny byly na me dosti velke, ale ostatni si to uzivali. Kolem 9h první skupina (ja, Ksira a Hanka) vyrazila do centra a ostatni hlídali bagly na plazi. Zaslí jsme na pevnost Fuerte San Diego, odkud je pekny vyhled na Acapulco. Potom jsme pokračovali k vyhlášeným útesům La Gebrada kde vsak zrovna neskakali (skacou jen ve 12:45, 19:30, 20:30, 21:30 a 22:30). Tak jako tak je to tam pekny. Pochodili jsme trochu kolem, nakoupili v giga obchode co jsme potrebovali (otevreno az do pulnoci) a vraceli se na plaz vystridat zbytek v hlídání baglu a koupání. Cestou, když jsem se jednoho Mexicana ptal na cestu, tak nam ochotne poradil a rikal at jdem s nim, ze ma kousek stejnou cestu. Behem toho nekomu volal a pak mi dal mobil do ruky. Po mem nejistem „buenos dias“, jelikoz jsem netusil o co jde se ozvalo nejiste „muzete mluvit cesky“. Mezitim jsem se ovsem zorientoval kde jsme a tak jsem nevedel co ji mam vlastne rict. Chvili jsme neco povídali cesky (byla to Francouzka co se ucila cesky), ale pak jsme presli radsí na anglictinu. V kazdym pripade ten Mexikanec byl hodne ochotny, když ji kvuli nam zavolal.

Zbytek dne jsme strávili na plazi. Cetnost nabídek plazových prodejcu byla naprosto neuveritelna a otravna. Nabízelí ovoce, cetky, klobouky, sedacky, houpací site, delání copanku, projizdky na

kde cem a podobne. Po zapadu slunce to na plazi stale zilo. Po navratu druhe skupiny jsme zjistili, ze se ztratila jedna taska Sarky. Nastesti v ni nebyly penize ani doklady, ale byla tam ISIC karta. Na autobusak jsme dosli ve 22h a zjistili, ze jediny autobus který jsme si zjistili jede z jineho mista. Jel ve 23:56, ale na to jit to pesky to bylo daleko. Prvni taxikar chtel 40p, ale dalsi pak uz 30p. Vlezli jsme do 3 taxiku. Na nadrazi jsme se najedli a v pohode pockali. Autobus 1. tridy do Pochutly mel jet 8h (jel 10,5h). Tentokrate jsme si mohli vzit batuzky dovnitr. Mista bylo o poznani min na nohy, ale dalo se.

27.9. pondeli

V autobusu se po te unave spalo dobre. Probudil jsem se jen 2x a vzdy byl zajimavy pohled dopredu z autobusu. Jednou to byly brutalni serpentiny a po druhe na uzke silnici proti nam jel kamion. Po vychodu slunce se naskytl nadherny pohled na bujarou zelen s palmami a v pozadi „Sierra Madre“. Pustit film si tam nekdo vyzadal az rano, takze slyset film Patriot nebyl takovy problem. V Pochutle jsme zjistili, ze do Puerto Angel autobus nejede. Taxikaru bylo kolem dost a zacali na 80p za auto. Nakonec jsme jeli za 50p za auto a 2 auty asi 13km. Puerto Angel je male mestecko s nadhernou zatokou a bez „komercniho ruchu“. Je zde informacni centrum (mluvi anglicky) kde jsme zjistili, ze jediny autobus do Oaxaca jede ve 22h. Bylo pod mrakem a poprchavalo, coz bylo prijemne jelikoz jsme byli malinko (nekteri i vice) spaleni. Byla tam striska s napisem „vojensky prostor, nevstupovat“. Ptali jsme se vojaku kolem a ti nam rekli, ze tam muzeme zustat. Uvarili jsme si obed, vyzkouseli more bez vln a lelkovali na Playa Principal. Kolem 16h jsme museli opustit vojenskou strisku, protoze se asi vystridala straz a tem se to uz nelibilo. Poposli jsme o plaz vedle na Playa del Panteon, kde byla restaurace se slunecniky. Uz neprselo a my se koupali a bylo to super (pro me) bez vln. K tomu jsem si dal smazeny banan a bylo mi dobre. Konecne jsem si mohl vychutnat Tichy ocean který tady byl opravdu tichy.

Pozdeji jsme si udelali vylet do Zipolite (asi 2km). Mala vesnicka, kde je i kemp. Zasli jsme na plaz Principal playa, kde byly jeste vetsi vlny nez v Acapulcu. To uz se nelibilo na koupani ani ostatnim. Mensi plaz Amor playa vedle byla mala, opustena a voda se tam krasne tristila o utesy. Sam sebe jsem se ptal proc se vlastne ten ocean jmenuje Tichy, kdyz tichy vubec neni. Za tmy jsme se vratili na plaz do Puerto Angel, kde Honza s Grosakem hlidali batohy. Najedli jsme se, sbalili a vyrazili na autobus. Stary americky Greyhound z 50-tych let a veselym ridicem.

28.9. utery

Noc v autobuse byla příjemná i když poměrně chladná (asi že jsme přejezdili vysoké hory bez klimatizace). Rychlost s jakou projížděl zatáčky byla neuvěřitelná a byly tam dlouhé úseky bez jakékoliv rovinky. Jet tam ve dne by byl patrně hodně dobrý zážitek i když ne pro ty co se jim dělá špatně. V 5h ráno jsme vystoupili v Oaxaca. Po chvíli tapani jsme zjistili, že jsme vedle autobusového nádraží 2. třídy a vyrazili jsme směr Zocalo. Cestou jsme narazili na hotel Posada Las Casas. Zabrali jsme 2 pokoje, umyli se, najedli a vyrazili na Monte Alban. Cestou jsme prošli přes Zocalo, okolo Mercado, až jsme našli informační centrum. Něco málo se dozvedeli a vyrazili k hotelu Rivera del Angel kde jsme si koupili zpáteční jízdenku s tím, že na prohlídku máme 2h. V 10h jsme vyjeli a po 20 minutách byli u pyramid. Prohledli jsme si všechno včetně muzea a akorát to bylo na 2h.

Odpoledne jsme vyrazili na kopec kde je observator, planetarium a pěkná vyhlídka na město. Rozprselo se tak jsme zalezli na internet a až když to polevilo tak jsme pokračovali. Bylo zavřeno a tak zůstalo jen u vyhledu na město. Zase prselo, my byli schováni pod striskou a pořád tam přijížděli auta i přes zákaz vjezdu. Vždy pár v aute a evidentně naše přítomnost byla nezádoucí. Když to zas trochu polevilo vrátili jsme se do hotelu.

29.9. streda

Po 8h jsme vyšli k nádraží a vyjeli směr Mitla s tím, že vystoupíme v El Tule, kde je asi největší žijící organismus. Tím organismem je strom jehož stáří je odhadováno na 2000 až 3000 let. Ke stromu je vstup, ale je to zbytečný platit, jelikož na strom si stejně nesáhnete. Prohledli jsme si strom přes plot asi jen 1,5 m dál než kdyby jste zaplatili vstup a je uchvatný. Kolem pěkně prostorně a jinak nic zajímavého. I tak myslím, že stojí za to se tam na chvíli zastavit a podívat se.

Puvodne jsme chteli jet na Yagul pyramidy, ale zahledli jsme pohled z Hierve el Agua. Zjistili jsme, ze to je 15km za Mitlou a tak jsme zmenili plan. Popojeli jsme k Mitlu autobusem a cestou jsme videli nekolik „Fabrica de Mezcal“ a asi plantaze agave. Po chvilce jelo kolem camioneto, ktere melo tu spravnou ceduli za oknem. Troska vahani a pak jsme se dohodli na cene za cestu tam a zpet s tim, ze tam pocka 2h. Naskakali jsme na korbu, kde mel pick-up udelany sedacky a plachtu nahore. Poprchavalo, ale bylo prijemne a cesta ubihala velice zajimave. Nejdriv jsme projeli nejakou vesnici, kde meli hodne zive ploty z kaktusu a hlinene stavby. Po te jsme po kamenite ceste stoupali stale vzhuru. Cesta trvala dlouho, hodne drncala, ale byl nadherny vyhled a uzasny pocit z jizdy. Po asi 50 minutach jsme zastavili u jedne stoly. Zrejme jen diky Mexicanovi, ktery to tam znal a jel u ridice v kabine s jednou Spanelkou. Koukli jsme do stoly, kde se neco driv tezilo a za dalsich 10 minut jsme dojeli ke vstupu do Hierve el Agua. Nechtelo se verit ze jsme 15km jeli hodinu, ale vzhledem k terenu neni divu. U vstupu bylo videt, ze tam vede zrejme i mnohem pohodlnejsi a rychlejsi cesta nez z Mitly, ale nevim odkud. Tak jako tak bych po te pohodlnejsi ceste nechtel jet a nechat se pripravit o pozitek z jizdy na korbe po puvodni ceste. Zhruba 2,5km okruh okolo vyverajicich mineralnich pramenu vytvarejici nadherny skalni utvary. Krom toho nadherny panoramata s horami kolem, spousty kaktusu a celkove moc hezky. Po 2h jsme nasedli zas na korbu a jeli zpatky. Tentokrate jiz sami jelikoz Mexikanci se Spanelkou se tam zalibilo tak ze se tam rozhodli prespat a stravit vic casu. Zazitek z jizdy i samotny prohlidky za to rozhodne stal a bylo to mnohem lepsi nez dalsi pyramidy, kterych bude jeste dost a dost.

V Mitlu jsme nasedli do dodavky smer Oaxaca. Byla sice drazsi nez autobus, ale jel hned a svizne. Zasli jsme na autobusak zjistit jak nam to jede do Tuxtla Gutierrez. Jeden z nejvetsich dojmů tady jsou autobusovy nahaneci. Primo na nadrazi vyrvavaji porad dokola „Mitla“ a podobne a oslovuji kazdeho. Stejne tak na ulici. Vzdy stoji nekdo v otevrenych dverich autobusu a za jizdy vyrvava kam jedou a lanari dalsi cestujici. Autobus nam jel za 2,5h takze jsme se vratili

do hotelu pro batohy, najedli se a vyrazili. Autobus byl docela prostorny. Na uvod pustil film First strike s Jackie Chanem a pak uz nastesti nic.

30.9. ctvrtek

S malou pauzou u restaurace jsme prijeli do Tuxtly Gutierrez po 10,5h v 6:15h. Chvili jsme vahali a bloudili a pak jsme se presunuli na jine nadrazi odkud jede autobus do Chiapa de Corzo. Na ulici nas odchytil kousek pred autobusakem jeden ridic a dovezl nas i na autobusak. Po chvilce vyrazil do Chiapa de Corzo. Pres pekne namesticko jsme dosli k lodickam jedoucim do Canon del Sumidero. Dva lidi uz tam cekali. Batohy jsme ulozili do kancelare provozovatele lodicek a pockali na dalsi 3 lidi. Kolem 9:30h jsme vyjeli rychlym clunem do kanonu. Rychlost to melo slusnou tak kolem 50km/h. Podjeli jsme most a prirazili ke brehu, kde bylo hejno kondoru. Jeli jsme 1. lodi takze jsme meli cely kanon jen pro sebe. Videli jsme pelikany, u brehu jsme koukali na krokodyly, na skalnatych stenach rostly kaktusy, bylo videt nekolik vodopadu a zajeli jsme do jeskyne ticha, kde byly netopyri.

Jelikoz jsme tam byli prvni tak to bylo v pohode, ale odpoledne tam musi byt pekne hnusny vzduch od zplodin. Dojeli jsme az k prehrade, kde jsme se otocili a jeli zas 2km zpatky. Svizne jsme jeli zpet a znovu si prohledli nektera mista. V jeskyni uz byl o poznani horsi vzduch. Pri mijeni dalsich lodi to pekne houpalo a musel zpomalovat. Steny tyrci se az 1000m nad nas byly uzasny. Nas pruvodce a ridic obcas zastavil a siti lovil ryby. Par malych jich chytil a kolem 12h jsme byli zpatky. V parku jsme se naobedvali a v informacich zjistili kde je autobus do San Cristobal. Jak se pozdeji ukazalo tak jsem vubec nepochopil co mi rekla, ale i tak jsme to nasli. Na SV mesta u krizovatky se silnici 190 jsme cekali asi 30 minut az prijel autobus do San Cristobal. Jelikoz to byla nejaka mistni linka tak to stalo jen 20p. V desti jsme nemeli tak dobry vyhled, ale cesta ubihala rychle. Jen co jsme zastavili tak jsme vyrazili do pekarny. Ty pekarny nas znici! Jsou tam moc dobry veci a neni to drahy. Clovek si vezme tac, klesticky a nandava si co se mu libi. U pultu to zabali a vedle se to zaplati aniz by sahala na jidlo a penize tataz osoba. Pri presunu k centru jsme potkali trojici Cechu a jak se ukazalo tak Cechu v San Cristobal je vicero. Po nekolika pokusech jsme nasli ubytovani v Posada del Centro blizko hlavni ulice B. Dominquez. Velice mila mlada pani nam nabidla ubytovani za 40p/osobu s tim ze se muzeme ubytovat ve 3 pokojich pro 3 i kdyz nas bylo jen 7. Cisty a pokoje na strese, takze jsme meli pekny vyhled na okolni ulice. Pri shaneni autobusu do Palenque jsme nasli nejlevnejsi za 60p (sel by asi i na 50p) naproti autobusovemu nadrazi u nejakeho maleho dopravce. Snad to probehne hladce. Jelikoz jede pouze v 11h a mesto se nam na prvni pohled moc zalibilo tak jsme se rozhodli prespat v San Cristobal 2 noci. Po kratke prohlidce mesta jsme se dostali k financnimu

rozboru nasi situace. Ukazalo se, ze neni dobra a vydaje v prvnych dnech byly hodne vysoke. Jako cil jsme si s Honzou vytycili v nasledujicich dnech utratit max 100p za den abyhom to srovnali na prumer.

1.10. patek

Rano jsme se trochu dele vypravovali, ale nakonec preci. Vylezli jsme na okolni 2 kopecky. Jeden na zapade a druhy na vychode od mesta a prohlidli si mesto. Potom jsme zasli na velke trziste na severu mesta. Myslim, ze to by si nikdo nemel nechat ujít. Spousta stanku s ledascim, vyborna atmosfera a vyborne tortily za 1p. Poprve jsme poradne ochutnali neco „z ulice“.

Na jihu mesta jsme odchytili camioneto, ktere jelo smerem Teopico a svezli jsme se k Las Grutas coz je krapnikova jeskyne asi 700m dlouha. Jeskyne je umistena v nove budovanem parku, kde teprve staveli strechy stanku, mostky pres potucek a podobne. Jeskyne je bez pruvodce, s vybetonovanymi chodnickym nad vodou a pomerne prostorna. Prijemne jsme se ochladili, pote prosli po borovem parku kolem a vratili se k silnici. Po chvilce jsme stopli dodavku a rychle usmlouvali cenu z 8p na 5p stejne jako pri ceste k jeskyni.

V hotelu jsme se najedli, vydechli si a kolem 16h vyrazili zas k trzisti, kde kousek na sever odjizdeji colectivos do okolnich vesnic. Presne jsme nevedeli do ktery, ale na ulici nas odchytil nahanec jestli chceme jet do Chamule. Prikyvli jsme a po asi 25 minutach jsme dojeli do San Juan Chamule. Behem jizdy jsme zajeli k pumpe. Zjistili jsme kolik stojí benzin (stejne levny jak v USA) u monopolni benzinky PEMEX a ze maji podivny zpusob cerpani. Pri najizdeni ke stojanu obsluha vsune mostek mezi kola na ktery auto najede jednim zadnim kolem. Pri cerpani trepou autem. Tezko rict proc to delaj. Hlavni turisticky ruch uz byl pryč takže namesticko se pomalu vyprazdnovalo od trhovcu. Naopak jen co jsme vystoupili tak se na nas dost vlezle povesilo nekolik deti a zen zebrajicich penize, nase piti nebo o to at si je vyfotime za penize. Trochu neprijemne uvitani, ale podobne situace znamo z jinych zemich takže zas nic tak necekaneho. Ackoliv bylo vedro tak muzi meli kozesinove vesty a zeny kozesinove sukne nebo z jineho na pohled dost hrubeho materialu. Na balkone asi mistni radnice postavalo nekolik muzu s klobouky, kozesinovymi vestami a podivnymi tyrci na zadech. Nekolik dalsich podobnych se okolo prochazelo. Tito lide byli zrejme mistni zakon. Abyhom se zbavili zebroty vydali jsme se na kopecek v okoli kam vedli schody. Nahore byli 3 krize a zarostla vyhlidka na vesnici. Druhou stranou ke hrbitovu s rozbořenym kostelem jsme dokončili kolecko. Na namesti jsme si dali dalsi tortily a odchytili jsme dodavku na cestu zpátky.

Vecerni bilance byla uspokojiva jelikoz jsem se vesel opravdu pod 100p i s ubytovanim, s vylety a s jidlem. V poklidu jsme vecer jeste zaslí do klubu Latino's kde hrala ziva muzika. Vstupne bylo zdarma, ale u vchodu se nam omlouval, ze maji vyjimecne otevreno jen do pulnoci jelikoz nasledujici den prijede „principal“. Ochutnali jsme pivo Sol, Superior a zjistili co to je „Jumbo cup of hot chocolate“. Muzika hrala pekne a i kdyz jsem netusil co to je za tance tak jsem tam nejak preslapoval s ostatnima. Atmosfera tam byla dobra. Kazdy jsme meli jen 1 piti a vzajemne ochutnavali. Na zaver hrali neco co pripominalo Valcik. Rozlucili jsme se a spokojene odesli. Pivo stalo 24p, ale za tu atmosferu to stalo i presto ze jsem tim castecne prekrocil stanoveny denni limit na utratu.

2.10. sobota

Rano jsme si prispali a po 10h vyrazili na autobus co mel jet v 11h do Palenque. V 11:15 jsem se ptal kde je autobus a on, ze chvilku at pockam, ze za 10 minut prijede. V 11:30 mi bylo receno, ze za 5 minut. Zkousel jsem na neho at nam vrati cast peněz kvuli zpozdeni. On ze nam vrati vsechno nebo nic. Krom toho rekl, ze autobus prijede az ve 12:30. Bohuzel jine autobusy mezi tim odjeli nebo byly moc drahe takze jsme cekali. Pri cekani jsem si dal 2 tortily, které po dlouhem presvedcovani staly 3p. Ve 12h prijel autobus jedouci do Palenque. Byl to rozvrzany stary autobus, který mel temer vsechny okna popraskany. Nasedli jsme a jeli skoro sami. V jedne vesnici se autobus naplnil k prasknuti. Ze sedacky couhalo spousta sroubu a tak jsem si o ne odíral kolena. Brzy vesnicane vystoupili a jizda se zas stala pohodlnejsi. Po case jsme mijeli prvni vojenskou patrolu. Trojity pricny prah a kolem nekolik vojaku v helmach, neprustrelnych vestach a s automatickymi zbranemi kontrolujici projizdejici auta.

Projeli jsme a pokracovali v klidu az k vesnici, která se rozhodla resit svoji tristni situaci vybiranim „mitneho“. Na zacatku a konci vesnice stala skupinka vesnicanu a na silnici meli polozene prkno s hrebiky. Dokud auto nezaplatilo tak prkno neodtahli pomoci lana. Po chvilce zdrahani se jeden mexican z autobusu ujal vyberu peněz. Puvodni nastrel 50p na osobu se snizil na 5p coz bylo vcelku dobre snesitelny. Vesnicane uvolnili cestu a my pokracovali v ceste. Dva nemci cestujici stejnym autobusem si vzali od vesnicanu letak ve kterem psali co, jak a proc delaji. V kostce lze rict, ze byli nespokojeni s politicko ekonomickou situaci jejich mikroregionu. Chiapas je nejchudsi a nejnestabilnejsi mexicky stat takze nejake nepokoje a mozna i prepadavani tu jsou zrejme beznou zalezitosti. Na druhe stranu Chiapas ma mozna nejhezci prirodu z celeho Mexika a ne malo zajimavych mist, takze rozhodne stoji za to ho navstivit. O kus dal jsme mijeli dalsi vojenskou kontrolu. Pricne prahy lemovali kulometne hnizda vystavena z pytlu pisku a nekolik opet plne vyzbrojenych vojaku.

Po několika kilometrech jsme mijeli kus strzene silnice a auto, které si toho nevsimlo a bylo v příkope. Presto že v Mexiku se jezdí naprosto prasacky a to především ve městech tak tohle byla jediná nehoda na silnici kterou jsme za celý měsíc viděli. Další epizodou na cestě s nejhorsím autobusem našeho putování byla rána v motoru, která se z něho nic ozvala. Řidič zastavil a oznámil, že mu upadl šroub z hlavy motoru a vyrazil hledat šroub na silnici. Sli jsme taky hledat, ale marně. Řidič vytáhl „kouzelnou“ krabicku plnou šroubku a po chvíli tam nasrouboval něco jiného. Krajina kolem byla nádherná. Kopce porostly hustou vegetací a k tomu dešt, který dotvářel atmosféru deštných lesů.

Po příjezdu do Palenque jsme koupili vodu a hned se nám nabídl chlapec, že nás sveze do kempu. Popojeli jsme do kempu Maya Bell. Ceny neodpovídali tomu co jsme čekali, ale nakonec jsme tam zustali. V patrové budici 2 spali nahore, dva dole a 3 jsme spali ve stanu. Když jsme se sli podívat po kempech kolem tak jsme našli hned naproti statek kde to bylo drahé vzhledem k tomu jak to vypadalo a že tam nic nebylo. Pak jsme sli kus po silnici směrem k ruinám. U brány, jejíž smysl byl nejasný (vstup do NP byl již dříve a vstup do ruin byl zas dál), jsme se ptali na kempování. Chlapec co tam seděl nerekl ani slovo a jen pokrčil rameny. Když jsme odcházeli tak nás doběhl policajt s pistolí a at mu ukazeme pasy. Pršelo a my byli oba v ponču. Pracně jsme mu ukazali pasy a on porad něco chtěl. Ukazali jsme mu, že nemáme žádné batohy a říkali že jen hledáme kemp. On porad něco chtěl a říkal, že jsme vstoupili do federalní zóny. Když jsem zvedl pončo a znovu ho přesvědčoval, že nic nemáme tak mi prohmatával kapsy. Nahmatával něco podezřelého a chtěl to vidět. Vytáhl jsem z kapsy ISIC kartu. Konečně nám dal pokoj a nechal nás jít.

3.10. nedele

Ráno jsme vyrazili do města Palenque s tím, že zjistíme jak se dostat na Agua Azul. Řidič colectiva nám nabídl stejně jako jiný řidič včera, že nás za 100p (vstupy v tom nejsou) zaveze na Misol-Ha, Agua Clara a Agua Azul. Reference od jiných cestovatelů se potvrdily. Je tady jednotná cena a neda se smlouvat. Rozhodli jsme se pro pohodlnější a jistější způsob a tedy souhlasili jsme. Dojeli jsme k Misol-Ha, kde jsme měli 30 minut. Vodopád byl nádherný a da se jít i za něj. Sprška tam byla vcelku solidní, ale bylo to pekno a nevdalo to. Jen jsme při dalším přesunu pozadali řidiče, aby vypnul klimatizaci. Když jsme dojeli k Agua Clara tak jsme po betonové cestě dosli k rozvodněné hnědé řece. Po ztracení cesty jsme dosli k lavce, přešli ji a v domněni, že to musí být někde dál jsme stoupali do kopce na druhé straně za nejakými domorodci. Po chvíli jsme pochopili, že to není správná cesta a vrátili se k lavce. Ptali jsme se a Agua Clara bylo opravdu to pod námi. Rozvodněná řeka s nicím zajímavým. Řidič nám řekl, že

tam není nic k vidění, jelikož je řeka rozvodněna po deštích. To, že by nám to řekl před tím než jsme zaplatili vstupné, ho samozřejmě nenapadlo. Takže se daří, že jsme vyhodili 10p a půl hodiny času. Neslo ani tak o těch pár pesos nebo o ten čas, ale o jeho přístup.

Pokračovali jsme na Agua Azul. Nejprve jsme minuli několik dětí natahujících provaz přes silnici, se snahou zastavit auto a něco nám prodat. Nakonec vzdušný lanýž položili a my projeli. Dojeli jsme k místu, kde byl opět provaz a několik mladenců. Oznamili nám, že chtějí 5p za průjezd. To se nám nelíbilo a tak jsme se sprajclí a že nezaplatíme. Po chvíli handrkování se přidal i řidič ať zaplatíme nebo nepojede dál. Se Sarkou jsme mu vysvětlovali, že dostal dost peněz na to, aby se postaral o takovou věc jako je průjezd vesnicí. On ze pry říkal, že Agua Azul je za 15p. My argumentovali, že za vstup zaplatíme, ale ne za průjezd vesnicí. Atmosféra houstla a řidič při vysvětlování už penil a bouchal do auta. Mezi nás při argumentaci nestacili španělsky slovíčka a tak jsem tam přidával anglicky a česky. Mimo jiné proto, že neznám španělsky nadávky. Nakonec jsme si ujasnili, že vstup na Agua Azul je jen 10p a on rovnou říkal, že 15p i s průjezdem vesnicí. Ne, že by nás tohle objasnění celé hádky zrovna uspokojilo, ale v zásadě nebylo na výběr, takže jsme zaplatili každý 5p. O kus dál jsme si koupili vstupenku za oněch 10p a ještě o kus dál nám ji utrhlí. Teprve potom jsme zaparkovali. Politika zaměstnanosti je tu občas opravdu zajímavá a holt místo jednoho člověka u jedné brány tu jsou 3 brány a asi 9 lidí.

Bylo po dešti a tak Agua Azul (modrá voda) rozhodně nenaplňovala svoji podobu dle názvu. To jsme ovšem ani nečekali v období deště. Kaskáda byla i tak nádherná a škoda jen těch nepříjemností u vjezdu a na Agua Clara, které nám malinko pokazili náladu. Prošli jsme podél celých kaskád, na jednom místě zšli do banánovníkového háje a pak se spustil liják, takže jsme se schovali pod přístřešek, kde jsme si odpocínuli. Cestou dolů jsme si dali nějakou přeloženou placku se zapečeným sýrem nebo masem uvnitř. Možná to byl jiný druh testu na tortilu anebo to bylo něco jiného. Na koupání to nebylo a tak jsme u parkoviště byli s předstihem. Při krátké procházce po proudu jsem si ze stromu utrhl něco co vypadalo trochu jak kokos. Později jsem to rozřízl a zjistil, že kromě toho, že to nic znameho nepřipomíná, tak to nemá žádnou chuť. Následli jsme zase do dodávky a v poklidu většina prospala cestu zpátky do Palenque. Bez rozloučení jsme vystoupili.

Náš klidný rozladěný jen utvrdilo to, že žádný poradný obchod neměl otevřeno. Dodatečně jsme si uvědomili, že je neděle a navíc bylo 3.10. což jsme věděli, že je den voleb, které nás provázeli již od pobřeží Tichého oceánu. Nejrušnější kandidáti měli své reklamní plakáty a auta vykřikující něco například i v Zipolite, což je vesnice s 800 obyvateli. Po klidném blouzení a zacházení asi 3km jsme po správné cestě po dalších 7km dosli k našemu kempu Maya Bell. Večer jsme byli s Grosakem na procházce po kempu a utrhlí jsme si banány a grepy. Banány byly

nezrale a slo jen o ten pocit utrhnout si banan. Grepy byly dobry a vic sladky nez v Cechach. Potom jsme se sli koupat do mistniho bazenku.

Voda byla jako kafe. Nejdriv jsem tam byl jen se Sarkou a zaznamenali jsme jak uzasne rychle prichazi dest a jak intenzivni. V jeden moment jsme zaslechli jak vedle bazenku prsi na palmy a hned na to se provazy deste spustili na nas. Tak intenzivni dest jsem jeste nezazil. No ale nebyl to prvni a ani posledni dest co jsme v Mexiku zazili. Za chvili k bazenku prisli ostatni a koupali jsme se jeste dlouho po setmeni. Vzhledem k vlhkosti vzduchu jsem se ani neutiral a nez jsem dosel ke stanu tak jsem byl mokry tak akorat abych rovnou zalehl do stanu.

4.10. pondeli

Noc byla opet tak tepla, ze jsme spali neobleceni a neprikryti. Na ruiny Palenque jsme vyrazili pesky po silnici. Po asi 300m byl pouze vychod kam nas nepustili a tak jsme sli dalsi asi 1,5km po silnici ke vstupni brane. ISIC neakceptovali. Ruiny Palenque jsou nadherne posazeny do jungle respektive z ni vysekany. Asi 3h a neco jsme se po ruinach prochazeli a kochali se hustou vegetaci kolem.

Pred 13h jsme byli v kempu a ja s Radimem vyrazil do mesta Palenque zjistit jak nam to jede do Tulumu. Po nekolika pokusech kdy nam rekli, ze nejedou vubec do Tulumu nebo pouze v sobotu a nedeli za 220p, coz byla dobra cena, ale bylo pondeli tak jsme skončili u společnosti ADO. Draha ale jedina co jela primo. Asi levneji by jsme se do Tulumu dostali s prestupem v Chetumal. Nicmene dali jsme prednost plynulejsimu prejezdu a tedy kvalitnejsimu spanku. Koupili jsme 7 listku a vraceli se do kempu. Cestou byla neprijemnost u brany do narodniho parku. Najednou tam byl clovek který chtel za vstup 10p. Po chvilce dohadovani, ze uz tam jsme 2 dny jsme holt

zaplatili. Asi se plati jen od pondeli do patku. V klidu jsme zabalili a vyrazili s vecmi na autobusak. Autobus mel 45 minut zpozdeni, ale kdyz prijel tak to byl nejluxusnejsi autobus jakym jsme jeli. Dostatek mista na nohy a moderne vybaveny. Radsi bych si to odpustil a jel mene pohodlne a levneji, ale nebyla moznost. Po chvili jizdy jsme prejeli snad 1. zeleznicni prejezd z cehoz mel Grosak radost. Se setmenim jsme prijeli k mistu kde byla kontrola jak zavazadloveho prostoru tak 1 clovek nastoupil a prosel autobus. Nasledne pustil ridic film Matrix ve spanelstine bez titulku. Nektere pasaze znam nazpamet takze jsem se snazil priucit spanelstinu.

5.10. utery

Po necelych 11h jsme v 5h rano byli v Tulumu. Chvili jsme zjistovali kde jsme a moznosti dalsiho presunu. Potom jsme vyrazili pesky 1km na sever mestem k hlavni krizovatce a pak dalsi 3km na vychod k pobrezi. Bylo rano a kolem mocaly takze tam bylo vicero komaru. Cesta k pobrezi je naprosto rovna, nudna a byl to zas po delsi dobe usek kdy jsme sli dele na tezko. Na pobrezi jsme videli vychod slunce a pred sebou Karibske more. Skaliste pobrezi nedavalo prostor pro koupani ani nocleh a tak jsme vyrazili na sever podel pobrezi smerem k ruinam Tulum a hledali ubytovani. Asi po dalsim 1km jsme u jednech cabanos zakotvili. Koupali jsme se a cekali az prijde recepci. Pred 9h prisla a rekla nam, ze ma volne jen 4 mista. Chvili jsme se jeste koupali a resili co dal. Dohodli jsme se, ze pyramidy Coba nenavstivime a ze by jsme mohli pres ruiny Tulum jet do Playa del Carmen a pak na ostrov Cozumel kde se da pry spat ve stanu zdarma. Vyrazili jsme k ruinam Tulum, coz bylo asi 2km. Po plazi jsme sli a kochali se Karibskym pobrezim. Lidi tam bylo malo a s podivem koukali co to je za 7 „tezkoodencu“ co tahne krosny a jde si po plazi. Kdybychom vedeli jak bude vypadat dal nase putovani po Karibskem pobrezi tak by jsme se tu urcite zdrzeli dele a urcite radsi nez treba v Playa del Carmen. Plaz skončila a mi pokracovali po utesech mezi oplocenou federalni zónou a morem. Po case kdyz to slo jsme to stocili do svahu kde zhoustla vegetace. Prvni pokus nevysel, ale druha cesticka ac byla dost uzka a dalo by se rict velmi zarostla tak nekam vedla. Prodirani se jak pres utesy tak vegetaci s batohy na tezko bylo docela narocny, ale dalo se. Plot z ostnatych dratu, který se pred nami objevil v housti, byl jiz roztazen a dalo se prolezt. Pak jiz jen rozvalena kamenna zidka a byli jsme na ruinach Tulum. Nezavisle na tom, ze jsme diky ceste usetrili 38p za vstup, to byla pro me velmi zajimava cesta. Pravda, ze jit to bez batohu nebo aspon v pohorkach misto v sandalech by bylo mnohem schudnejsi, ale dalo se to.

Na plazi mezi ruinami jsme udelali zakladnu. Pozdeji jsme koukali, ze to je misto s dosti leguany a 2 byli asi 2 metry od nas a vyhrivali se na slunicku. Po 2 skupinkach jsme si prosli Tulumské

ruiny. Nejsou sice moc rozlehle, ale umístění u moře je dělá zajímavými. Od ruin Tulum jsme poposli k hlavní silnici a svezli se colectivem do Playa del Carmen. Když jsme našli trajekt na Cozumel tak doslo k malému rozčarování. Trajekt na Cozumel by nás vyšel na 180p za zpáteční jízdenku což je vzhledem k tomu, že tam kromě potápění a možná možnosti spát zdarma nic moc není dost drahé. Zůstali jsme na Playa del Carmen, kde jsme nesehnali nic lepšího než kemp v nějakém dvorku vedle pláže. Na pláži jsme se vykoukali a zjistili, že je to komerční předlátná zóna. Nechápou proč Playa del Carmen je mezi Top 10 pláží v Mexiku. No i když to je všude stejné. Jak je někde něco pěkného tak to brzy pohltí tržní mechanismus a stane se z toho jen nepekna masinerie na prachy. Najedli jsme se a šli se projít po pláži a pak po městě. Jen nás to utvrdilo, že je to komerční oblast pro Amiky. Pokud někdo byl v USA tak tu nenajde nic zajímavého a nového. Neznalec USA tu může najít jako zajímavost to, že pozná co to je komerční zóna s restauracemi a kramky v americkém stylu. Honza z toho byl po počátečním znechucení velmi nadsen. Podíval se na to asi víc s nadhledem a byl rád že poznal i něco tak nechutného. :) V noci je město hezčí než přes den, ale přesto nedoporučuji se v Playa del Carmen vůbec zastavovat.

6.10. středa

Po probuzení jsme se ještě jednou vykoukali na Playa del Carmen a pak hura pryč. Moje představa o Karibiku byla trochu jiná, i když asi naivní, takže jsme se vydali zkusit štěstí do Puerto Morelos. V 11:35 jsme nasedli do autobusu a dojeli do Puerto Morelos respektive na křižovatku 2km od města. Po neatraktivní cestě jsme dosli do města na náměstí. Chvilu jsme se rozhodovali co dál a mezitím kolem projel pick-up plný mandarinek a tak jsme si nakoupili pytlíky s asi 20 mandarinkami za 10p. V turistických informacích nám řekli, že kempování není možné a s ubytováním se nedostali pod 135p za osobu a to měla pocit, že nám nabízí něco naprosto úžasného. Když jsme jí řekli, že i to je drahé nechápavě koukala a jediné co udelala je že nás poslala na městský úřad ať se tam zeptáme. Spis že zajímavosti jsme tam zaslí než že by jsme věřili že nám poradí. Na městském úřadě stejně jako v informacích vůbec nevěděli, že na propagacích letacích města mají značku kempování. Nakonec nás poslali neurčitým směrem, po neurčité cestě, na neurčité místo asi 2km. Tam jsme samozřejmě nesli.

Rozesli jsme různými směry a ptali se na ubytování. Grosak s Ksirou přišli s nabídkou 45\$ za apartmá s tím že vypadá fakt dobře. Vydali jsme se tedy po pláži na sever a cestou se ještě vyptávali. Našli jsme nabídky 600p/7osob a nabídli nám i snorchling 220p/osobu s výletem na lodi asi 1,5h. Odmítli jsme a pak nám nabídli snorchling za 500p/7osob což už znelo zajímavěji. Další nabídka na ubytování jinde byla 500p/7osob bez sprchy na pokoji. Nakonec jsme dosli až k onomu apartmánu, které bylo pro 4, ale mohli jsme tam být vsichni. Pan byl milý a hned poznal, že jsme z Čech což jsme nejdrív nechápali. Jedine jak to mohl poznat aniž by jsme promluvili bylo Grosakovo tričko HC Sparta Praha. O něco později dorazili 2 Američani a zaslechli jsme, že jim nabídli 55\$/osobu a oni to přijali. Z pohledu Američana to byla dobrá cena vzhledem k tomu jak apartmá vypadalo a že bylo s výhledem na pláž. Byli jsme potěšeni, že máme tak luxusní nabídku v porovnání s Amikama. Apartmá bylo pěkné s kuchyní, koupelnou a WC, obvykle s výhledem na moře a možností jít prosklenou stěnou přímo na pláž a palmy kolem. Na palmách byly zralé kokosy a tak jsem si hned 2 utrhl. Rozbit je byl docela boj, ale nakonec jsem je roztloukl o betonové schody a byly výborné! Pláž už nebyla tak výborná. Bylo po sezóně a tak chaluhy nikdo z písku neshraboval a na dne moře byly taky což je měně příjemné než písek.

Celkove to bylo dobre na odpocinek a relax v pohodli. Vecer jsme v obyvak u kulateho stolu klabosili dlouho do noci a pak ulehli.

7.10. ctvrtek

Rano jsme bez spechu posnidali, poklabosili a vyrazili. Pri rozlucce s majitelem jsme zjistili, ze zil ve Vidni a navstivil Prahu a hospodu U Fleku. Po asi 3km pesky k hlavni silnici nam za chvilku jel bus do Cancunu. Uplne zpoceni jsme vlezli do klimatizovaneho autobusu coz nebylo zrovna prijemny. V centru Cancunu jsme se nezdrzovali a po kratkem nakupu vyrazili o ulici na sever kde odjizdi autobusy do Punta Sam. Autobus R-13 prijel asi za 10 minut a svezl nas 6km do Punta Sam kde je nejpomalejsi a nejlevnejsi trajekt na Isla Mujeres.

Nalodili jsme se a ve 14:15 vypluli spolecne s nekolika nakladaky a osobaky na palube. Pekne foukal vitr a trajekt se malinko houpal. Z pristavu jsme dosli pesky do centra mesta na ostrove. V turistickych informacich nam toho opet moc nerekli. Jsou dobre leda pokud chcete mapu nebo jste amik nehledici na nejaky ten dolar a vyzadujici urcity komfort. Chodili jsme a ptali se na ubytovani a vysledek byl bud hostel v centru mesta za 250p + 200p pro 4 + 3 lidi nebo kemp Pocna, který je i v Lonely Planet akorat, ze cena je jiz vyssi a to 65p/osobu vctne snidane. Ani jedno se mi nelibilo a tak jsem navrhl jet se podivat na druhou stranu ostrova. Po delsim dohadovani jsem s Ksirou a Hankou sel na autobus a svezli se k Playa Paraiso. Tam to bylo ve vystavbe a hned k nam prisel sekuritak a vyhanel nas. Nakonec jsem mu to vysvetlil a on nam poradil at se zeptame vedle na Playa Lancheros. Pres plaz jsme tam prosli. Par lidi a bar pred zavirackou (do 18h). Po chvilce vyptavani jsme se dostali k nejakemu cernochovi, který navrhl 300p a kdyz jsem mu rekl, ze je to moc tak slevil na 150p za 3 stany. To uz znelo dobre. Kdyz zjistil, ze nas bude 7 a ne 3 tak malinko zavahal, ale souhlasil. Jelikoz tam zadny oficialni misto

pro ubytovani neni tak byla podminka sbalit se do 9h nez otevrou bar. Vratili jsme se do centra k ostatnim nakoupili a po kratkem rozhodovani vyjeli uz na tezko na plaz. Po tme jsme postavili stany, pak pozorovali asi 8 deti jak se snazi tancit valcik a pak jsme si sedli na plazi a klabosili pri svitu hvездicek a sumu vln.

8.10. patek

Po ranu jsme se dle dohody do 9h sbalili a shaneli jsme kam dat batohy pres den. Nejdrive to nevypadalo dobre, ale po 10h prisel cernoch s kterym jsem to domlouval a ten nam dovolil nechat batohy u neho.

Vyrazili jsme na jih ostrova k ruinam. Cestou jsme sli kolem vyhlidkove veze. Vstup byl 90p tak jsme tam nesli. Dale jsme mijeli zabavni centrum kde byl vstup pres 100p a dosli jsme az k majaku. Na majak je vstup zdarma. Pekny vyhled na ne prilis pekny konec ostrova. I kdyz byl castecne ve vystavbe takze brzy bude hezci. Uz z majaku jsme videli, ze ona ruina je hodne mala a je tam vstup 28p. To nam prislo jako dost drahe v porovnani s jinymi vstupy vzhledem k tomu ze tam je jeden maly kousek ruiny. Cena a kvalita ruiny byla nekde uplne jinde takze jsme se vydali na cestu zpatky.

Sli jsme po vychodni strane ostrova kde jsou jen utesy a velke vlny. Na jednom miste jsme se zastavili, osvezili se v mori a nasli par peknych musli. V ulickach kde bydli mistni jsme nasli pekarnu a tak jsme tam samozrejme zasli. Nemeli to v regalech tak nas vzali primo k peci at si vybereme. Bylo tam velmi znatelne tepleji nez venku a to byl venku pekny parak. Prošli jsme kousek okolo naseho "kempu" a vydali se na poloostrov, kde meli byt zelvy, zraloci a delfiny. Na konci poloostrova jsme nasli misto s delfiny. Jednalo se asi o 1h program vctne plavani s delfiny

a stalo to kolem 100\$, což bylo výrazně mimo rámec našich možností. Raději nemohl uvěřit tomu, že ta cena je v dolarech a ujišťoval se jak to ta pani myslela. Je to drahé, ale zas plavat a blbnout s vycvícenými delfiny není úplně bezná záležitost takže myslím, že ta cena nebyla tak úplně mimo zvláště s ohledem na vzdálenost od Cancunu „hnízda“ Americanu. Při vracení se po poloostrově jsme šli kolem 5* hotelu Ronald. Pro zajímavost jsem se zeptal kolik stojí ubytování. Jelikož bylo mimo sezónu tak pokoj pro 2 stal „jen“ 290\$. O kousek dál jsme šli k místu, kde měli být zraloci. Na kraji moře byl malý ohrančený prostor, kde byl 1 zralok a za 10p se člověk mohl jít podívat na molo na zraloka. Zelví farmu jsme nenšli ani cestou zpátky a tak jsme sedli na autobus a jeli na sever ostrova podívat se jaký jsou tam pláže. Playa Norte je pěkná pláž a v moři nebyly chaluhy ani ve 2 metrové hloubce. Jen mírné vlnky a čistá voda. Vykoupali jsme se a vyrazili zpátky na Playa Lancheros, abychom si vyzvedli batohy. Když jsme přišli na pláž tak nejdříve, že batohy už vytahali Mirove, ale byl tam zas pes, který nás dopoledne doprovázel. Byl přítulný a milý. Kdokoliv šel na záchod šel s ním a kdokoliv šel kolem tak na něho stekal a bránil nám stany. Bránil nás i proti 4 jiným psům, ale byl na to sám tak jsme mu museli pomoci zahnat je. Večer jsme zase seděli na pláži a vychutnávali pohodu Karibiku.

9.10. sobota

Pes celou noc ležel vedle jednoho stanu, občas na někoho nebo něco zastekal a hlídal nás. Když byla obrovská prutř mracem a slejvak tak si zalezl do předstínky stanu. Po 7h jsme vstali a balili se za občasného deště.

Před 9h jsme odesli a aniž bychom se starali o placení 2. noci. Dojeli jsme na Playa Norte, kde jsme udelali základnu a koupali se. Bylo zataženo a brzo takže tam nikdo nebyl a to bylo dobré. Když přišel slejvak tak jsme byli rádi jelikož jsme to měli místo sprchy. Blbli jsme na pláži v dešti a myli se pod vodou stekající ze slunečnicku. Tech pár schovaných lidí kolem nás asi moc nechápalo. Po 12h jsme vyrazili do přístavu na trajekt. Cestou jsme viděli cvičení marinaku, kteří v oblečení a se zbraní skakali do vody a plavali nekam. Ve 12:45 jsme vypluli a rozloučili se s Isla Mujeres. Na jihu tohoto ostrova byl nejvýchodnější bod naší cesty a na severu ostrova nejsevernější bod naší cesty. Poklidný 45 minutový přejezd na pevninu do Punta Sam, kde hned navazoval autobus do Cancunu. Nakoupili jsme v levném supermarketu Comercial Mexicana vedle autobusáku a asi 3 minuty před 15h koupili lístky do Chichen Itza na autobus v 15h. Před sebou jsme měli 4,5h cesty během, které nastoupilo několik prodejců nejružnějších potravin a věcí. Od jedné pani jsme si koupili něco co připomínalo strudl, ale místo jablek tam bylo jiné nám neznámé ovoce. Po příjezdu do vesnice Piste vedle ruin Chichen Itza jsme vystoupili. Hned vedle zastávky byl hotel Piramide Inn, což byl hotel kde se da kempovat. Když nás recepční

provazet zahradou tak jsme sli kolem papousku, krásně upravenou zahradou, kokosy a grepy rostly kolem, pěkný altánek, záchody se sprchou a nádherný bazének k dispozici. Postavili jsme stan a hned se vrhli do bazenu. Rachali jsme se jak malé děti a trochu kazili idylku několika dalšími lidmi, kteří do té doby nerušeně popijeli drinky u kraje bazenu.

10.10. nedele

Vstali jsme tak, abychom v 8:30 vycházeli na ruiny Chichen Itza 1,5 km vzdalene. Vyrazili jsme bez Grosaka, který nějak pomalu vstával. Vstup 88p nás nepotesil a nepomohl ani ISIC ani to, že je nedele. Ruiny jsme procházeli dle vyznačené trasy a po čase se k nám přidal Grosak, který konečně dorazil a ke všemu bez vstupenky vchodem pro zaměstnance. Když jsme měli všechno projito tak jsme se vrátili k hlavní pyramidě El Castillo a vystáli malou frontu ke vstupu do vnitřní pyramidy, kterou otevírají až v 11h. Chodba vedoucí po schodech původní pyramidy je velmi úzká a vzduch je tam nepříjemnější než venku.

Kolem 14h jsme už zase byli u stanu a čakali se v bazénku. K tomu jsme ochutnali Margaritu, Daiquiry a Pina Coladu. Při procházce městečkem Piste, které je docela malé jsme našli zajímavé akorát Zocalo. Je tam jeden polorozborený kostel a druhy „moderní“ vypadající spíš jak garáže. Lelekovali jsme zas u bazénku a v 19:15 vyrazili na večerní světelnou a zvukovou show na ruinách. Večerní show byla v ceně vstupenky. Nelze koupit vstupenku bez večerní show. Na ruiny lze vstupovat několikrát za den pokud si ponecháte papírový proužek na ruce. Ten je nutný i pro večerní vstup. Koupodivu tam nebylo moc lidí. Přeci jen většina turistů přijíždí na ruiny jen na pár hodin odněkud a nemá čas čekat do večera na show. Ve 20h to začalo. To už jsme byli usazení v plastových židličkách na prostřanství před hlavní pyramidou El Castillo. Před námi několik reproduktorů jejichž kvalita byla dobrá. Postupně nasvěcovali jednotlivé části, povíдали o

historii a jako podklad pousteli bubny. Pokud clovek neumi moc dobre spanelsky nebo si nezaplati 25p za sluchatka s prekladem (Aj, Fr, Ne, It) tak je cela show trochu vlekla. Trva 45 minut a to hlavni co jsme chteli videt, lezeni hada po pyramide, ktere je realne videt v dny rovnodennosti, nam neukazali. Unaveni z blbnuti v bazenu a ukolibani vecerni show jsme rychle usnuli.

11.10. pondeli

Rano jsme si privstali, abychom stihli autobus v 8:15 do Meridy. Cesta trvala 2,5h. Na trase byla vybudovana 4 proudu silnice, ale cast cesty se teprve stavela. Po prijedu do Meridy jsme docela dlouho klikovali ulickami nez jsme dojeli k autobusaku. Od autobusaku jsme dosli k Zocalo, kde jsme uprostred udelali zakladnu. Driv nez jsme vyrazili sel kolem prodavac hamac (houpacich siti). Chtel jsem nejakou koupit od zacatku, ale zatim jsem to odkladal, at ji nemusim tahat mesic. Mel 2 druhy. Silnejsi z prirodniho materialu, ktera vypadala pekne za 450p a druha z umelych vlaken za 200p. Po chvilce vahani mi zacal vypravet jak to doma vyrabi a ukazoval mi fotky na nichz „plete“ site. Nakonec jsme se dostali k cenam 200p a 100p. Dle Lonely Planet to byly velmi slusne ceny a navic dostat se pod polovinu puvodni ceny je dobre, tak jsem nakonec koupil tu lepsi za 200p. S Grosakem a Honzou jsme vyrazili na obhlidku mesta. Videli jsme divadlo, univerzitu, velkou avenue, ktera mela byt ve stylu Parizske Champs Elysees. Potom se spustil silny slejvak a tak jsme uvizli na jedne krizovatce pod balkonkem. Pozorovali jsme jak se zvetsuje proud vody a kanaly pomalu nestihaji. Prestali otekat a cela krizovatka se pomalu ponorovala hlouběji pod vodu. Projizdejici auta to nemeli tak zle, ale motorkari a cyklisti si maceli nohy v jiz dost hluboke louzi.

Kdyz to aspon malinko polevilo, coz bylo tak po 1h cekani, tak jsme vyrazili. Jednak proto, ze uz tam byl smrad z aut a taky proto, ze voda jiz tekla pres obrubnik az na chodnik. Cestou jsme nejdriv narazili na maly obchudek, pak na pekarnu a nakonec na supermarket na Calle 60. Po chvili jsme jiz dosli na Zocalo a vystridali Hanku s Mirou, kteri zatim presunuli batohy do podloubi. Pozorovali jsme ruch mestecka na namesti a po case zas vyrazili. Tentokrate na jih k trzisti. Cestou jsme hledali prodejnu s filmy pro Honzu. Trziste bylo uzasny. Velky mumraj, maso, ovoce, kytky, obleceni, elektronika a obchudky s hotovym jidlem. Tyhle trziste dokazou udelat vzdycky dojem. Po navratu na Zocalo byly batohy zas presunuty do parku pod strom. Na miste kde jsme byli puvodne v podloubi se chystal koncert. Tentokrate jsme pozorovali ruch z parku, který silil jelikoz se zacalo stmivat a lide zas vyrazeli do ulic.

Po 19h kdy dorazili i Radim se Sarkou jsme se sli mrknout na shluk lidi kousek od nas. Byl tam nejaky klaun, který predvadel chovani v ruznych situacich. Nas prichod do publika okamzite zaznamenal. Barva kuze a vzrust nam nedava sancí zapadnout do davu. Po otazkach jestli umime spansky a odkud jsme nam za ohlasu publika udelal misto v prvni rade. Pro nasledujici scenku potreboval 3 „dobrovolniky“ a jednim z nich byl Radim. Zapletka nebyla nijak uzasna, ale byla to legrace koukat na ne i na publikum, které se smalo vecem kterym jsme nerozumeli. Radim byl snoubenec devcete, které melo pletku s druhym a doslo k souboji mezi nimi prostrednictvim balonku smotanych do tvaru mece. Na zaver oba padli k zemi a slecna se vydala k Radimovi a polibila ho na celo. Epizoda skončila a lide se hrnuli ke klobouku klauna a hazeli mu penize. Jeden tam hodil papirovou 20p bankovku a jinak hodne drobných. Odebrali jsme se na autobusak a ve 21h jsme odjizdeli. Jeli jsme se spolecnosti ATS z Meridy do Villahermosy coz trva 9h. To, ze autobusy jsou hodne klimatizovane a je nutne si brat mikinu a deku jsme si uz zvykli. Nicmene spolecnost ATS je opravdu hodne husta lednicka. Jeli jsme s ni poprvé, ale vim, ze pokud bude nejake priste tak si bez okolku vezmu spacak. Preci jen v takovy kose 9h mikina a deka to utahne jen na hranici moznosti spanku a mozna ani to ne. Nekteri si spacak vytahli uz na prvni zastavce.

12.10. utery

Pres mesta Campeche a Ciudad de Carmen jsme prijeli do Villahermosy v 6h rano. Po delsim hledani jsme zjistili, ze colectivo k safari YUMKA jede od Mercada asi 15 minut chuze od autobusaku. Naskakali jsme do dodavky a cestou mezi statky s konmi, dobytkem, prasaty a drubezi jsme se dostali ke vchodu na safari. Byli jsme ten den prvni vyprava. S anglicky mluvicim pruvodcem jsme se vydali na prohlidku. Na uvod nas upozornil, ze pujdeme 700 m pesky. To upozorneni vyznelo dost smesne, ale pro americke obezni turisty to je asi podstatna informace. Prochazka dzungli, kde nam ukazoval cernou veverku, obrovská termitiste na

stromech, mraveniste, diru kde zije tarantule, nejruznejsi rostliny a stromy. Potom jsme prisli k lavce vedouci pres jezirko s lekniny, zelvami, rybami a krokodyly. Na jednom strome kousek vedle jsme videli obrovskeho varana. Na konci pesi casti bylo nekolik jaguaru, ale ti byli v kleci. Dalsi casti se projizdi na voze, který tahne traktor. Projizdi se savanou, kde je mozne videt antilopy, slona, nosorozce, pstrosy a mnoha dalsi zvirata. Zirafy a zebry pobihaji volne, takze jsme pomalinku kolem nich projeli jelikoz staly na ceste.

Po ukonceni prohlidky jsme si na odlehlem konci parkoviste udelali zakladnu a uvarili si obed. Stopli jsme colectivo a pred 14h jsme byli v parku Juarez, kde jsme udelali zakladnu. Honza s Ksirou zapomneli na parkovisti u safari deky z letadla. Ztrata to nebyla velka jelikoz jsme se blizili do hor kde jiz bude potreba spis spacak nez tenka deka a navic ty deky jiz hrozne smrdeli. Dodavkou, která ve Villahermose slouzi jako MHD jsme popojeli k parku Museo la Venta. Jeli jsme presne dle Lonely Planet a taky jsme presne podle toho vystoupili na druhe strane nez je vchod. Pekna prochazka asi 1 km podél vody vede az ke vchodu. Volne se tam prochazeji nosalove a cestou je vyhlidkova vez zdarma. Zaplatili jsme vstupne a sli dovnitr parku, kde je na uvod zoologicka zahrada, kde nas nejvic zaujali jaguari a opicky (spider monkey). Dale jsme sli stezkou (1 km dlouha) na jejiz trase jsou rozmisteny kamenne skulptury (33 kusu) z nichz nektere kamenne hlavy jsou docela známe. Krom toho je tam pekna priroda pripominajici safari YUMKA.

Cestou zpatky jsme nasedli do dodavky primo u vchodu. Zasli jsme do supermarketu, kde nas samozrejme nejvic drazdila pekarna. Po nakupu jsme zas hlidali veci na namesti my. Nejaka socka co si vedle nas lehla a spala po chvili zacala remcat jako ze nemuze spat. Po te kdyz jsme ho ignorovali tak znechucene odesel se slovy „putta gringos“. Slovo „gringos“ samo o sobe je nelichotive oznaceni predevsim americkyh turistu, jenze oni to nerozpoznaji a hlavne je jim to jedno. Slovicko „putta“ je rovnez nelichotive slovicko.

Pri dalsim vylete jsme sli na jih k rece a druhe vyhlidkove vezi. Kdyz jsme tam dosli byla uz zavrena, ale most byl hezky osvetlen. Presli jsme ho tam a zpatky. Cestou k namesti zpatky jsme zas zasl do pekarny. Ja v klidu jedl a Honza urcoval smer. Po te co jsem nekolikrat slysel „tady doleva“ jsme se ocitli zas u vyhlidkove veze. Na podruhe jsme jiz sli primocareji a dosli k namesti. Stara znama socka tam jiz zas lezela a spala. Na namesti hrala muzika a nekolik devcat se ucilo tancovat. Sbalili jsme se a vyrazili zas na autobusak. To, ze jsme obcas stredem pozornosti jen proto jak vypadame jsme si uz zvykli, ale tady ve Villahermose asi nejsou zvykli na turisty a mel jsem pocit, ze nas casto sleduji. Nekolikrat jsem slysel „gringos“ a 2 krat na nas nekdo zacal jen tak mluvit anglicky a kdyz jsem jim odpovedel spanelsky koukali divne. Jedna slecna k nam prisla jestli si nas muze vyfotit pod zaminkou, ze se uci fotografovat. Nebylo to poprve co si nas nekdo fotil a ani naposledy. Jinak to bylo pekne mesto. Ve 22:30 jsme odjizdeli do Veracruzu. Cesta jiz byla standardne chladna coz bylo pozitivni. Preci jen na klimatizaci z ADO jsme si jiz zvykli na rozdil od ATS.

13.10. streda

Pred 6h jsme dojeli do Veracruzu a chvili pred 7h jsme byli na Zocalu. Po chvili odbijely zvony na kostele a to jiz probihala mse. Holt kdo chce byt bohu blize musi si privstat. V 7:30 odbijeli zas zvony a spustily se vodotrysky. Po obvyklem procesu hledani ubytovani jsme nasli hotel Santillana. Vsechno pradlo jsme rozveseli a konecne ususili a vyvetrali. Ovzdusi v pokoji bylo dost huste, ale postupne to schlo. Vyrazili jsme do namorniho muzea, kde je vstup zdarma. Pekne muzeum a dle hodnoceni Honzy super zachod. Potom jsme dosli k Santiagove baste (Baluarte de Santiago), kde je vstup 33p. Dovnitř jsme nesli, ale prosli jsme se po ochozech a na vyhlidku coz je zdarma.

Dalsi zastavkou bylo Veracruzske akvarium. Akvarium je soucasti nakupniho centra. Cena v porovnani s jinymi akvarii je nizsi, ale akvarium je taky mensi. Tak jako tak akvarium bylo pekny. Mnoho ryb, zraloci, zelvy, krokodylove, rejnoci, morsti konici a dalsi zvirata. Krom toho tam bylo spousta naucnych pomucek, které se po zmacknuti tlacitka ruzne rozsvetcovaly. Cestou zpatky jsme sli po pobrezi a pri tom uz docela hladovi hledali pekarnu. Tu jsme nenasli a tak jsme dosli az do hotelu a obedvali az po 16h. Odpočinuli jsme si, najedli se, zasl do pekarny, a pak jsme znovu vyrazili. Cil byl dojit k nadrazi. Cestou jsme videli nekolik zajimavych ulicek a cast pristavu. Nadrazi je obrovske i kdyz tak jako v podstate v celem Mexiku urceno pouze pro nakladni dopravu. Cestou zpatky jsme mimo pekarny zalezli i do podniku se zmrzlinami. Dali jsme si nanuky na tycce zabaleny pouze v igelitu. Uz nekolikrat jsme to videli, ale az nyni ochutnali. Jsou vyborny a za 10p, coz neni zas tak spatny. Po navratu do hotelu nas pokoj smrdel

stale jak opicarna. K tomu, kdyz se prida umorne dusno co bylo tak jsem usnul obleceny tak jak jsem sedel na posteli, ackoliv jsem chtel jeste neco delat.

14.10. ctvrtek

Rano kolem 7:30 me vzbudil Grosak, který se chystal do pekarny. Sel jsem s nim a koupil si dalsi 2 nove nepoznane kousky sladkeho peciva. Grosak koupil cerstve upecene housky jeste teple jejichz vuni budil Honzu. Po snidani jsme vyrazili smer pevnost San Juan de Ulua. Chvili jsme cekali na autobus a kdyz nejel tak jsme se vyptavali a zjistili, ze tam pry nejede. Vzali jsme 2 taxiky. Cesta k pevnosti je pomerne dlouha a neatraktivni jelikoz se projizdi pristavnim prekladistem. Kdyz jsme tam prijeli tak taxikar chtel 40p za auto misto puvodne dohodnutych 7p na osobu. Chvili jsme se hadali, ze jsme se domluvili na necem jinem a pak nastesti rezignoval a tak dostal jeden 28p a druhy 21p. Vstup na pevnost byl 33p. Nebyt toho, ze jsme teprve po druhe v Mexiku uplatnili ISIC tak bych tam nesel. Zadarmo jsme tam sli vsichni krome Sarky, které ukradli tasku kde mela ISIC uz v Acapulcu. Pevnost byla neudrzovana a kolem byl vyhled akorat na prekladiste. Zadarmo to bylo dobre, ale jinak to nijak uzasny nebylo a cena vstupneho neodpovida. Sarka si mezi tim pokecala s pruvodci o vsem moznem a bylo to mozna i zajimavejsi nez samotna pevnost.

Poradili nam, ze preci jen jede autobus do centra i kdyz jen 1 za hodinu. Nejaky autobus tam stal a tak jsem se ptal, kdy jede do centra. Chvili mi trvalo nez jsem pochopil, ze on tam je s nejakou skolou nebo co a ze neni MHD. Rikal, ze MHD jede asi za 30 minut. Nasledne na to se nabidl, ze nas muze vyvezt z prekladiste na hlavni silnici, kde jezdi hodne autobusu. Nic za to nechtel a tak jsme jeli. I samotna cesta z prekladiste je dost dlouha, ale asi stejne nemel co delat. Vystoupili jsme, podekovali mu a on zas jel zpatky. Nez jsme stacili prejit silnici tak nam ujeli asi 3 autobusy, ale hned jel dalsi. Z centra pres Zocalo a prodejnu listku jsme dosli do hotelu. Kousek vedle Zocala je prodejna listku takze si clovek muze usetrit cestu na autobusak. Jak se ukazalo tak za vyuziti teto prodejny se plati poplatek 5p navic. Udelali jsme si obed, zabalili a ve 13h odchazeli jelikoz jsme museli vyklidit pokoj.

Cesta zpatky na autobusak je trochu delsi, ale v pohode jsme sli, jelikoz autobus do Orizaby jel az ve 3h. Cekani v autobusove cekarne nam dalo cas uschnout nez vlezeme do klimatizovaneho autobusu, jelikoz bylo hodne vedro a dorazili jsme uplne propoceni. Po vic jak 1h cekani jsme se zvedli a sli k autobusu. Bylo 14:54 a my zjistili, ze jsme na spatnym autobusaku. Autobusak AU byl hned vedle, ale oddelen takze neslo k nemu projit. V rychlosti jsme se presunovali a bloudili chodbami v nichz jsme sebehli i jeden jezdic chodnik v proti smeru. Mila pani nam pak ukazala

kudy a my byli presne v 15h u autobusu, který již byl zavřen a připraven odjet. Zavolali zas clovicka urceno pro nakladani zavazadel a pak jsme již opravdu vyjeli vstříc okolí Pico de Orizaba nejvyšší hory Mexika. Cesta trvala 2:40 a cestou se brzy začali objevovat hory. Byli sice zahalení do mraku, ale vzduch byl mnohem příjemnější a ráz krajiny hornatější.

Z autobusu jsme vyrazili k Zocalu. Když jsem měl ve Villahermose pocit, že nás dost lidí sleduje tak to nebylo nic proti tomu jak nás sledovali tady v Orizabe. Rozdíl mezi turisticky hojně navštěvovanými městy a méně navštěvovanými se opět velmi výrazně projevil. Doslova vsichni kolem nás na ulici evidentně na nás koukali, smáli se a otáčeli se za námi. Na Zocalu jsme po delší době našli turistické informace, které byli již zavřeny. Rozesli jsme se hledat ubytování. Šel jsem s Radimem, ale po chvíli jsme se nějak rozdělili a už jsem bloudil uličkami sám. Dostal jsem k Hotelu San Cristobal. Příjemný mladý pan, dobrá cena a pohodový pokoj. Mezi tím co jsem to dojednával se tam zas objevil Radim. Zpět na Zocalo a zas do hotelu již s věcmi za plné pozornosti místních obyvatel. Když jsem vyplnil v hotelu do kolonky jméno „Karel“ tak pan recepční automaticky doplnil Česká republika. Nechápavě jsme koukali a on nám na to řekl "Karel Poborsky". Byl to fotbalový fanoušek, který znal několik českých hráčů. Ubytovali jsme se, již tradičně šli do pekárny a v poklidu plánovali následující den.

15.10. pátek

Vstávali jsme v 6:30 abychom v 7h vyrazili na kopec Cerro del Borrego (1600 m.n.m.) což bylo převýšení jen asi 400m. Chtěli jsme být na vrcholu tohoto kopce brzy, abychom viděli Pico de Orizaba (5611 m.n.m. nejvyšší hora Mexika) nezažalenou do mraku. Probouzejícím se městem jsme šli k parku Alameda, kde několik Mexicanů behalo. Prošli jsme parkem a v ulici Sur 18 byla velmi úzká a nenapadná odbočka mezi domy, kterou jsme na poprvé minuli. Malinkou cedulku s napsáním „Vítejte v Cerro del Borrego“ a sápkou jsme ani vidět nemohli jelikož byla schována za plachtou. Po kamenité a velmi kluzké cestě jsme pozvolna stoupali a zdolávali 400 výškových metrů. Byl to takový velmi slabý aklimatizační výstup před výstupem na La Malinche, po té co jsme se pohybovali delší čas spíš jen u more. Míjeli nás občas lidé co vybíhali nahoru a to i několikrát po sobě. Zřejmě trenovali na výstup na nějakou poradnou horu.

Nahore jsme našli místo odkud je vidět Pico de Orizaba. Nádherný pohled na zasněžený vrchol budící respekt i když vyhlídka je dost zarostlá. Potkali jsme tam i horského průvodce, který nám nabízel za 100\$ na osobu, že nám půjčí vybavení jako macky a cepiny a povede nás na Pico de Orizaba, včetně dopravy k základnímu taboru. Výstup by měl proběhnout během 2 dnů. Jeden den autem do 4200 m.n.m. a pak pesky až na vrchol a zpátky během druhého dne. Přestože

jsem v Alpach nemel problemy s aklimatizaci s tim za necely den dostat se z 1000 m.n.m. do 3800 m.n.m. a dalsi dny pokracovat do 4800 m.n.m. a zas do 1000 m.n.m. tak myslim, ze to neni uplne rozumny plan dostat se na Pico de Orizaba a zpet za 2 dny. Prevyseni 4400 m za dva dny tam a zpet je pro lidi ne tak zvykle jako jsou Mexicane asi na prasknuti hlavy. Ackoliv obecne vystup na Pico de Orizaba by me lakal tak jsme na to nemeli penize a v podstate ani cas. Nekdy priste. Sesli jsme zpatky do centra, kde jsme v informacich zjistili, ze krome mapy mesta se tam clovek moc nedozvi.

Po obede jsme vyrazili ke kaskadam a kanonu na jihu mesta. Ksirovi bylo spatne tak se vratil do hotelu. Mezi tim jsme chvili cekali na rohu ulice a nejaky pan nabizel Hance kelimek s kousky ananasu a melounu. Pan byl podivny v tmavych brylich, temer nemluvici a kdyz promluvil tak velmi kratce a nesrozumitelne. Hanka odmitla a tak to daval me at ji to dam. Ptal jsem se jestli to je darek a on podivne prikyvl. Dal jsem to Hance a za chvili mi pan podal druhy kelimek. Nepochopil jsem jeho zamer, ale podekovali jsme mu a pokracovali v ceste. Asi nas svym zpusobem vital v Mexiku. Tak jako tak ten ananas a meloun byl moc dobry. Chvili jsme sli pesky, potom jsme popojeli zelenym autobusem (dle rady v Lonely Planet, ale byla to blbost). Vysadil nas u dalnice a rekl at jdeme po ni k hotelu Cascada. Sli jsme po dalnici asi 1 km nez jsme dosli k hotelu Cascada. Kolem velkeho vodopadu jsme bloumali kanonem, který není ani tak uzasny z hlediska prirody jak jsme se domnivali, ale z hlediska vodohospodarskych staveb.

Zpatky jsme se uz svezli rozumnym autobusem jedoucim do centra. Koupili jsme ve stanku 3 grilovany kurata a 12 housek a krome Ksiry jsme kazdy snedli 1/2 kurete s 2 houskami. Byla to super pochoutka a ke vsemu dost levna. K veceru jsme zaslí na internet a potom po bezne „bezduche“ konverzaci okorenene predcitanim Honzova deniku v Grosakovym podani jsme sli spat.

16.10. sobota

V 7h budicek za nevrlych poznamek nekterych. V 8h jsme vyrazili na autobusak AU. Naposledy se rozloucili s timto velmi pekny mesteckem. Pri pohledu na okolni kopce jsme videli, ze jsme meli vcera stesti na pocasi. Sice cele odpoledne prselo, ale rano bylo hezky a mohli jsme tak videt Pico de Orizaba, coz by dneska nebylo mozny. Odjezd 8:40. Cesta byla nadherna. Nejdrive jsme nabirali vysku a meli moznost videt hory kolem a mesto Orizaba zahalene do mraku pod nami. Kdyz jsme vystoupali asi do 2000 m.n.m. cesta se narovnalala a mohli jsme kolem koukat na velke mnozstvi nejruznejsich kaktusu rostoucich volne kolem. Stejne tak byly kolem hory majici 3 az 4 tisic metru. Asi po 1h se nam po prave strane ukazala Pico de Orizaba prevazne zahalena do

mraku. Druha pulka cesty byla jiz krajinou zemedelsky obdelavanou. Policka, nejcasteji kukuricna, oddelena kaktusy a v pozadi stale hory.

V Pueble jsme rovnou koupili listky do Apizaco. Spolecnost Verde byla nejlevnejsi a tak jsme s ni v 11:45 odjizdeli. Pred tim jsme vsak s uzasem koukali na obrovske prostranstvi a pocet odjezdovych stani na autobusaku v Pueble. Casu jsme meli malo na prestup, ale jak jsme to projizdeli tak jsme to odhadovali na 400 az 500 nastupist dohromady asi 9 spolecnosti. Severoamericke Greyhoundy se tomu tezko vyrovnaji. Ani autobusak v NYC, kde je 10x vic obyvatel nez v Pueble neni tak velky. Po prijizdu do Apizaco jsem zjistil, ze colectivo do Centro Vacacional Malintzi (staci ptat se na La Malinche) jede asi 8 bloku po hlavni od autobusaku, hned za trzistem a to ve 14h. Trochu zmatecne jsme nakoupili a presunuli se ke colectivu roztrousene. Se zpozdenim jsme se zkompletovali a tak jsme vyjeli az 14:15, ale ridici to bylo jedno. Docela namackani jsme asi v 15h dorazili k brane kempu. Nastesti prestalo prset, takze jsme za sucha postavili stany. Voda se tu rychle vsakuje do zeme.

Uvarili jsme si a udelali plan na dalsi den. Vstat ve 2:30 a ve 3h rano vyrazet na vrchol sopky La Malinche. Potom jsme si nakoupili sladkosti na zitrejsi vystup a vyrazili na aklimatizacni vystup. Preci jen o dva dny driv jsme byli jeste u vod Mexickeho zalivu tedy v podstate na nulove vysece a nyni jsme kempovali ve 3000 m.n.m., coz ke vsemu bylo uz samo o sobe pro 5 z nas vyskovy rekord. Asi 45 minut jsme sli nahoru zacatek zitrejsi trasy a zas zpatky, coz trvalo asi jen 15 minut. Pripravili jsme si batuzky a za zvuku kytary a harmoniky od sousedu jsme usnuli.

17.10. nedele

Nedockavy Radim se me v 1h ptal kolik je hodin. Pak to objasnoval touhou curat a nechuti vylezat ze spacaku driv nez bude budicek. Ve 2:30 nas Honza probouzi s usmevem na tvari a s fotakem v ruce. Zima neni tak strasna jak jsem cekal. Preci jen i kdyz jsme ve 3000 m.n.m. a v rijnu tak jsme hodne na jihu a je tu nesrovnatelne tepleji nez v lete v Alpach po ranu v takove vysece. Rozzlobeny Honza lamentuje nad tim, ze jejich igelitka se zasobami jidla neni k nalezeni. Pozdeji odpoledne se zjistilo, ze ji zapomneli v altanku a mistni psy snedli vse krome marmelady jelikoz ji nedokazali otevrit. Chvili po 3h vyrazime s celovkami, bez mapy a znalosti toho co nas ceká. Temnym lesem pomalu stoupame. Nejdeme po asfaltu, ale lesni pesinou, ktera zkracuje serpentina asfaltky a je navic mekci. Po asi 1h chuze dochazime ke konci asfaltky. Jedina informace, kterou jsme meli byla, ze asi 30 m pred koncem asfaltky se ma zahrnout doleva. Kousek jsme se vratili a odbocili nahoru. Podel stozaru a nejake hlucne boudy zrejme s nejakym agregatem jsme lesni pesinou stoupali. Pesina byla zahazena relativne cerstve narezanym drivim,

ale pokračovali jsme vzhuru. Občas jsme měli problém držet se pesiny osvětlované jen 5 celovkami, ale sphali jsme stále vzhuru. Les skončil a my před sebou viděli siluety několika vrcholů. Drželi jsme směr a stoupali po drnech, kamenech a hlině. Sarka šla pomaleji než ostatní a tak jsme se rozdělili. Me připadalo tempo ostatních stejně pomale, takže jsem zůstal vzadu se Sarkou, jelikož mi už bylo jedno jestli se musím brzdit trochu nebo víc. Stejně jsem nemohl jít svým tempem. Pozvolným tempem jsme stoupali a sledovali jak se ostatní světla vzdalují a jina ze zdola zas přibližují. Sarka mě několikrát nabadala, ať jdu svým tempem a nezdržuji se s ní. Krom toho několikrát vzhlížela k nějakému vrcholu s nadějí, že to je ten náš, ale marně. Začalo se rozednívat a také přibývat mraku. Když vycházelo slunce vrcholek byl zahalen v mracích a my měli lepší možnost pozorovat nádherný východ slunce, než ostatní před námi v mracích. Svah sopky měl nádech do oranžova a slunce se pomalu vyhoupávalo vys a vys, až zalezlo do mraku.

Behem toho nás minula trojice lidí, kteří nás již dříve předběhli a nyní se vraceli z vrcholu. Po nepříjemném kameni stridajícím se se zvetralou lavou nebo sopečným popelem, který se docela boril jsme po velmi strmém svahu pokračovali. Když se na chvíli rozestoupili mraky zahledl jsem na 2. vrcholku od nás ostatní postavající na vrcholku. Toto sdělení dodalo Sarce snad aspoň trochu síly na to aby to zvladla do konce. Než jsem jí to však stacil ríct mraky zas vrcholek zahalily. Z 1. vrcholku jsme se již pozdravili na dálku s ostatními a pak dorazili zbytek cesty. Ostatní byli již dost zmrzli z čekání na vrcholu v mracích a větru asi 40 minut. Proto se s námi jen pozdravili a padli dolu. Akorát Radim zůstal s námi na vrcholu. Krom nás 3 byli na vrcholu i 2 psi. Jeden z nich nás stridave doprovázel už z kempu. Mraky se trochu rozestoupily a svítilo na nás sluníčko. Se Sarkou jsme si vychutnávali vrchol a Radim malinko rozmrzával pod slunečními paprsky a v svých rukavicích. Na vrchol postupně dorazili další turisté a další psi. Na chvíli jsme viděli vycnivající vrcholky 2. a 3. nejvyšší hory Mexika, tedy Popocatepetlu a Izty. Pico de Orizabu na druhé straně jsme neviděli. Zato jsem poprvé v životě viděl kulatou duhu, která když jsem se vhodně postavil vytvářela nádhernou svatozar kolem mého stínu.

Když jsme se dostatečně pokochali výhledem a navíc nahore bylo už asi 15 lidí a 7 psů tak jsme se vydali na sestup. Cesta po kameni a suti byla místy dost nepříjemná. Naopak po zvetralem sypkém povrchu se dalo krásně sklouzávat dolů jak sněhem. Úspěšně jsme zvládli nejprudší úsek a po krátkém pozvolném úseku jsme se dostali do lesa. Les tady sahá až do výšky přibližně 3500 m.n.m. a osamocené stromy je možné vidět i o 500m ještě výš.

Bylo už dost vedro takže jsme šli do krátkas. Rozdíl v teplotách když svítí slunce a nebo nesvítí je tu dost velký. Odhadovali jsme kudy jsme šli asi nahoru a různými cestičkami sestupovali, až jsme kousek napravo od nás viděli stoužar a hluchou boudu u které jsme opouštěli asfaltku. Když jsme dorazili do kempu tak ostatní byli po jídle a osprchováni. Voda v kempu teče naprosto nepochopitelně. Někdy teplá, jindy studená a někdy taky vůbec. Taký jsme se najedli a společně probírali dojmy z cesty. Někteří malinko bolela hlava a vzali si i nějaký prášek, ale v zásadě jsme byli všichni v pohodě. Lehce jsme probrali další plán a pozorovali den v kempu. Počet psů v kempu je odhadem tak 20 a neustále smeždi a vybírají popelnice nebo obcházejí stany a altanky. Grosak s Honzou si udělali zásobu kamení, které hází po psech. Tak nějak je nemají rádi po té co jim snedli jídlo. Sárka zjistila, že colectivo jede v 9h ráno. Poměrně brzo jsme ulehli a byli rádi, že jsme rádi.

18.10. pondělí

Před 8h jsme vstali a za poměrně chladného rána se balili a snídali. Jelikož bylo jasno byla i noc chladnější, ale spacák mě podržel i v mnohem horších podmínkách takže v pohodě. Horsi bylo, že mě asi 3 krát během noci zbudili psi, kteří hned vedle stanu vedli poměrně dost ostrou bitku o nějaký odpaděk z popelnice nebo možná o místo ke spaní u stanu, jelikož šlo od něho teplo. Zvuky, které při tom vydávali, zněly minimálně jako že někdo z nich to do rána neprezíje. I ráno spal jeden pes schoulený u boku stanu a okolo všech kosů hrozný neporádek. Ráno zas netekla voda v kempu.

V 9h jsme nasedli na colectivo a jeli do Apizaco. Cestou jsme koukali na vrchol La Malinche, který byl trochu zahalen do mraku. V Apizaco jsme plynule přešli na autobus s jedinou zastávkou v pekárne. Hned nám jel autobus do Puebly. Jelikož naším cílem po Pueble bylo shlednout Popo a Iztu, tak jsme patrali jak se dostat do Paso de Cortes. Informační budka na autobusáku v Pueble je hodně zoufalá. Co se týče autobusu tak do Amecamecy, což je jeden z vychozích bodů, jede jen jedna společnost a musí se přestupovat. Krom toho Amecameca je na západě od hor a my jsme byli na východě od hor, takže to znělo malinko nelogicky jet přes Amecamecu. Poposli jsme k zastávce MHD a nasedli na autobus 56, který měl nápis centrum. Autobus nás vysadil asi 8

bloku od Zocala, takže kdybychom byvali počkali na autobus dle průvodce, asi by to bylo lepší, ale to je jedno. Na Zocalu jsme udělali základnu a se Sarkou jsem vyrazil do informačního centra na Zocalu. Starší pan mluvčí anglicky nam ochotně vše vysvětloval, ale jeho informace nepůsobily důvěryhodně. V 2. informačním centru za katedrálou v ulici 5 oriente jsme zjistili přesný opak než v prvním informačním centru. Řekli nám, že Popo je stále aktivní a tudíž se nemůže do Paso de Cortes a ani do Amecamecy. To už odpovídalo informacím zjištěným ještě doma na internetu a nijak nás to nepotesilo. Až později jsme zjistili, že ten pan povídaný tak nedůvěryhodně měl nakonec pravdu.

Další bod programu bylo ubytování. Rozesli jsme se na několik stran a já šel ulicí 2 oriente. Je tam dosti hotelů. Začal jsem pro zajímavost ve známém Holiday Inn, kde byl pokoj pro 4 za 1150p a to bez daně. Do dalšího hotelu když jsem šel, aniž by mě zarazilo 5 hvězdiček pod názvem jsem se ocitl v hale s peknými křesly a muži v oblecích hovorčích patrně o globálních problémech světa. Me spinavé tričko a kratochy naprosto nezapadly do tohoto prostředí, ale přesto jsem se toho nebal a přistoupil k recepci a poptal se na cenu. Za pokoj pro 2 chtěli 700p. A to teď vlastně nevím zda to bylo za pokoj nebo za osobu jelikož jinak to nebylo zas tak drahé ve srovnání třeba s hotelem Ronald na Isla Mujeres kde jsem se taky pro zajímavost ptal v 5 hvězdičkovém hotelu. Pokračoval jsem dál do dalšího nobl hotelu. Jelikož vyšší čísla mi dělají problémy tak jsem vůbec nerozuměl kolik, že to chce za 6-ti lůžkový pokoj, ale když se mě ptal jestli chci ten pokoj vidět tak jsem samozřejmě přikývl. Recepční mrknul na posličku opodal a ten rychle přikročil a vzal si klic od recepčního. Posliček privolal výtah a nechal mě nastoupit prvního a poté zmákl 3. patro. Vystoupili jsme ukázal mi pokoj a zase se mnou šel dolů. Pokoj byl opravdu pěkný a prostorný, ale přesto nebo právě proto, jsem nepatřal po tom kolik že byla ta cena. Prošel jsem ještě několik hotelů a až poslední, který byl sice pořád hodně drahý, se vesel pod 200p na osobu. Postupně se vraceli i ostatní na Zocalo a vypravěli jsme si zážitky z hledání hotelů. Nejdrive to vypadalo, že zvítězí Radim s cenou 420p za 7 osob, ale pak ho trumfli Mirove, kteří našli hotel Virreyes.

Ubytovali jsme se a i když společný záchod je daleko tak se nám místo líbilo. Později jsme zjistili, že postele jsou tak měkké, že když si na ni někdo sedne tak klesne tak o půl metru. Hned jsme vyrazili na kopec Centro cívico 5 de Mayo severovýchodně od centra. Kopec se jevil dost nevyrazně, ale pořád to stoupalo a ne a ne být na vrchu. Cestou jsme si udělali záchazku do jedné obrovské soukromé zahrady s několika domy. Ukazovala tam šipka k nějaké „Fuerte“ a nápisy jako vstup zakázán nebo soukromý pozemek nás nezastavili. Chvilu jsme tam bloumali aniž by nás kdokoliv upozoroval, až jsme z jednoho místa viděli vršek Popo. Vrátili jsme se a po oficiální cestě pokračovali k Fuerte de Guadalupe kolem planetaria a památníku 5 de Mayo. Pevnost byla zavřená a výhled zakrytý stromy. V průzorech byla vidět sopka La Malinche. Zpátky jsme se svezli autobusem do centra a pak jsme šli pesky na roh ulice 5 Sur a 19 Poniente, kde je velký

Comercial Mexicana. Nakoupili jsme mimo jiné tequila, jelikož me tam u chlastu odchytlá sympatická slečna propagující jeden druh tequila a k tomu jsem přibrál skoro 2l mezcalu. Menší balení neměli a navíc mezcal je hodně levný.

Když jsme došli do hotelu pokusili jsme se opět neúspěšně zakoupit „výhodné“ balení tortil s něčím udelat, aby se to dalo jíst. Párek s hořčicí zarofovaný v tortile dopadl podobně jako předchozí pokusy. Nebyť te tortily tak by to bylo dobré. Většina odchází na internet vyřadit poštu a zjistit zda je třeba potvrzovat datum odletu. Po návratu jsme se sešli v našem pokoji c. 22 a začali předcítáním z Lonely Planet co to je mezcal a tequila. Po té jsme otevřeli lahev mezcalu. Po kolečku ochutnavek jsme to otestovali ředený grepovou limonádou, která u toho byla přibalena. Nazory na to zda je to lepší ředený nebo ne se různily. Pro oživení jsem vytáhl kostky a hráli jsme machacka. U machacka jsme vydrželi skoro do 2h ráno.

19.10. úterý

Po 8h jsme vstali, posnídali a pomalu se začali vypravovat. Obloha byla zatažena, takže nás nemuselo mrzet, že jsme prospali dopoledne a nevyrazili dřív do Choluly. Nakonec jsme přesně vyrazili a z autobusaku jen 4 bloky od nás jsme dojeli do Choluly. Přes Zocalo jsme šli směrem k pyramidě a cestou obhlíželi několik stánek. Vyslápali jsme na vrchol pyramidy mající největší objem na světě a se základnou 450m. Na vrcholu byl pěkný kostelík vystavený za účelem potlačit indiánskou kulturu, ale výhled byl špatný jelikož byl opar a mraky.

Slezli jsme dolů, prohledali si odkryté části pyramidy přes plot a pak vylezli na vedlejší kopec, který byl také zřejmě neodkrytá pyramida. Popo a Izta nebyli vidět tak jsme se vrátili na Zocalo a pak k autobusu. Grosak se osamostatnil a beze slova jel zpatky bez nás, ačkoliv jsme na něho čekali. Když jsme přijždli k centru jeli jsme kolem muzea lokomotiv. V hotelu jsme si udelali oběd. Já jsem otevřel konzervu den před tím koupěnou a zjistil jsem, že to jsou jen chili papričky a zadná omáčka. Nakrájel jsem 3 do esusu testoviny a zalil to kecupem. Bylo to pekelně palivé a když jsem snědl pulku, tak mi jazyk už horel. Z druhé pulky jsem už vybíral jen testoviny a papričky jsem vyhodil. S Honzou jsme vyrazili k Zocalu vyfotit si největší veže katedrál v Mexiku a podívat se po povestných kachlickách na domech. Cestou jsme míjeli 2 policisty s motorkou. Nenapadne jsem je fotil, až se ten jeden na mě smál a říkal at si ho vyfotím. Pak se ptal odkud jsme a zertoval, když se ptal jak je těžké pracovat v Čechách. Já se ho ptal jaký druh práce má na mysli a on, že samozřejmě pracovat jako polda. Než jsem mu stáčil odpověď tak se smál a říkal, že na to jsou asi moc malí. Jojo, Mexikanci jsou celkově opravdu dost malí. Rozloučili jsme se a pokračovali v bloumání městem.

Pridali se k nam Sarka a Radim. Postupne se zeserilo a my jsme se dostali do zajimavych ulicek plnych kachlickovych domu, obchudku a podobne. Cestou zpatky jsme se zasli podivat do prodejny DVD a CD. Zajimave. Zcela regulerne prodavaji piratske kopie, aniz by to nekdo resil. K CD pridaji okopirovany obal a prodavaji to. Koupil jsem si jedno nove CD Alanis Morissette pro zajimavost. Potom co jsme dorazili do hotelu tak jsme se rozdělili. Ja s Radimem a Sarkou jsme sli spat a ostatni hrali zas machacka a dojizdeli zbytek mezcalu.

20.10. streda

Rano jsme si prispali a na 2. pokus do Choluly vyrazely az v 10h. Pocasi vypadalo lepe nez vcera. Bylo mi trochu podivne, byl jsem nachlazen a uz od vcera jsem si bral paralen, ale veril jsem, ze to bude stat za to. Uz kdyz jsme prijizdeli do Choluly, tak jsme videli Popo mnohem lepe nez den pred tim. Ve sviznem tempu jsme vysli na pyramidu, abychom videli Popo driv nez se pocasi treba zhorsi. Vyhled byl nadherny a videli jsme Popocatepetl a Iztaccihuatl bez mracku. Dve majestatne sopky vedle sebe majic obe malou snehovou cepici. Dlouho jsme se kochali pohledem predevsim na sopky Popo a Iztu, ale i sopka La Malince byla krasne videt.

Kdyz jsme se konecne vynadivali tak jsme se rozhodli popojet do nejake vesnicce co nejblize Paso de Cortes. Po chvilce hledani jsme nasli turisticke centrum, kde nam ochotne poradili odkud jezdi colectivo smerem k Paso de Cortes. Za 7,50p jsme si domluvili odvoz do vesnice Xalitzintla. Mimo to nam rekli, ze je mozne jet, az do Paso de Cortes, coz nas prekvapilo a zatim jsme tomu moc neverili i kdyz vypadalo to nadejne kdyz jsme byli tak blizko a mistni rikali, ze oblast neni uzavrena. Skrz vesnice neposkrvnene turismem jsme projizdeli az jsme dorazili do vesnice Xalitzintla. Nas ridic ochotne hledal colectivo, ktere by nas vzalo do Paso de Cortes.

Zadne tam nebylo a tak nam po chvíli nabídl, že nás tam sveze. Po drobném dohadování o ceně jsme se dohodli s tím, že není problém a počka tam na nás 1, 2 nebo i 3 hodiny v sedle než se tam projdeme. Vyrazili jsme do Paso de Cortes s malou zastávkou v místním obchůdku, abychom si koupili pítí a něco k jídlu jelikož se nás výlet evidentně protáhne.

Cesta byla poměrně strmá a dlouhá. Proti nám jelo vojenské nákladní auto s vojáky. Bez problému nás minuli, což nás potěšilo, jelikož to naznačovalo, že se opravdu dostaneme do Paso de Cortes. Pohled z auta na Popo byl stále dobrý i když byl částečně zahalen do mraku. Cestou jsme viděli několik cedulí, které nás vítali a upozorňovali nás na možnost bydlení. Byli jsme tím trochu překvapeni vzhledem k tomu, že jsme ještě před chvílí věřili, že celé sedlo mezi Popo a Iztou je uzavřeno z důvodu sopečné aktivity sopky Popocatepetl. Težko říct zda ty cedule byly stále aktuální. Dojeli jsme po relativně kvalitní cestě až do Paso de Cortes 3650 m.n.m., kde byla vojenská hlídka. Když jsme vystoupili, tak jsem se bavil s vojákem na hlídce, který mi řekl, že směrem k Popo nesmíme, ale směrem na Iztu můžeme kam chceme. Vydali jsme se směrem k La Joya na svahu Izty s tím, že dojdeme jen do Alzomoni, kde je televizní vysílač. Sli jsme 7km po zpevněné cestě pro auta neče 2 h, až jsme dosli do výšky 4020 m.n.m., kde se kromě vysílače nacházel komplex několika mešich budov. Popo na jedné straně a Izta na druhé.

Oba vrcholy byly zahaleny převážně do mraku, ale občas se částečně odkryly. Přeci jen, když zasló slunce, tak v takové nadmořské výšce není už tolik teplo a začínala nám být zima. Když jsme se vydali na cestu zpátky, tak se mraky postupně rozestupovali a ještě než jsme dosli zpátky do sedla tak byly obě sopky absolutně bez mraku.

Fotili jsme celou dobu jako blázní, jelikož se počasí pořád zlepšovalo a tak jsme udelali desítky ne-li stovky fotek jen těchto dvou vrcholů. Pohled na sopky z jejich svahu byl úžasný. Po 4 a 1/4 hodiny jsme se vrátili na parkoviště plni dojmu. Dodatečně jsme zaplatili 10p na osobu parkovné. Bylo to trochu divný, ale těch pár pesos jsme neresili. Řídic se zmínil o tom, že by jsme mu mohli

dat o 10p na osobu vic, kdyz cekal tak dlouho. Nejak jsme to neresili a vyjeli jsme zpatky do Choluly.

Cestou nam hral dobrou muziku a obcas zertoval. Byl to hodne pohodovy chapik a ten vylet rozhodne za to stal, takze jsme nehodlali s nim smlouvat a tedy dat mu o tech 10p vic coz by bylo 60p za osobu. Zavezl nas az na trasu autobusu do Puebly. I kdyz jsme mu davali 420p za vsechny tak si vzal jen 400p. Na zaver jsme se s nim vyfotili a rikal at az budeme mit zas cestu kolem San Nicolas de los Ranchos at se u neho doma zastavime a treba i na veceri. Bohuzel velka skoda, ze uz nebude prilezitost tohoto pozvani vyuzit. Hned nam jel autobus do Puebly a za chvili jsme tam byli. Pres pekarnu jsme dosli do hotelu a udelali si poradny jidlo. Dlouho do vecera jsme klabosili a po pulnoci sli spat.

21.10 ctvrtak

Rano jsme se probudili po 8h. Honza byl nejvic nastartovany, aby stihl do supermarketu koupit filmy a jeste zajit vyfotit nektere domy a navstivit muzeum vlaku. Nekteri se k nemu pridali, az v muzeu, ktere otvira v 10h. Ja jsem dopoledne prolezl, protoze vcerejsi prochazku po sopkach pod vlivem nachlazení a paralenu jsem chtel kompenzovat dopolednim odpoinkem. Se Sarkou jsme si dali particku piskvorek a duel ukoncili remizou 2:2. S malym zdrzenim jsme hotel opousteli v 11:15. Nablizit se na autobus jedouci na autobusak se nam nejak nepovedlo, takze jsme sli 5 bloku k Zocalo a za Zocalem dalsi 3 bloky. Cestou jsme ztratili Honzu, ktery si fotil auta a pak jsme ho uz nevideli. Chvili jsme ho hledali a pak jsme se rozhodli jet na autobusak, kde se snad zas setkame. Na hlavni silnici se akorat zacala vytvaret blokada. Uz na Zocalu byl dav lidi patrne demonstrujici a stojici pred mestskym uradem. Veskera doprava se na moment zastavila, ale zahy auta zacala jezdit pres chodniky a delici pruhy. Vydali jsme se pres blokadu pesky a kousek za ni pockali na autobus. Bez dalsich problemu jsme dojeli na autobusak, kde jsme se utaborili na stejnem miste jako kdyz jsme prijeli. Po nekolika minutach dorazil Honza a ujasnovali jsme si jak k tomu doslo, ze jsme ho ztratili.

Ve 13:15 jsme nasedli na autobus do Ciudad de Mexico. Bohuzel jsem sedel v 1. rade sedadel, kde je vepredu deska a neda se tam strcit nohy jako pod sedadlo. Kdokoliv vetsiho vzrustu by se mel vyvarovat prvni rade sedadel, presteze je tam pekny vyhled dopredu. Bylo nadherne jasno a cestou jsme jeli dost blizko kolem Popo a Izty. Mohli jsme si je znovu do sytosti prohlednout. Asi po 2h jsme dojeli na vychodni autobusak, cimz jsme poznali 3. autobusak v Ciudad de Mexico. Starym znamym metrem jsme popojeli k Zocalu a jiz na jistotu se ubytovali v hotelu Zamora. Hned jsme se vydali hledat pekarnu. Znalost kde je pekarna byl zaklad kazdeho mista stejne jako

znalost kde se da koupit 20 litrova nadoba s pitnou vodou. Po bloumání po několika blocích kolem jsme zadnou nenasli a s neporizenou se vratili zpatky udelat si testoviny. Z Lonely Planet jsme vycetli, ze 1 blok na jih od Zocala je supermarket. Nekteri se tam vydali nakupovat potraviny a flasky tequily domu. Comercial Mexicano byl kousek jinde nez bylo v Lonely Planet, ale nasli jsme ho. Ja se sel mrknout na Zocalo na postu. Zrovna sundavali vlajku, takže tam bylo dost lidi a hlavne vojaku. Bubnovali a troubili a za pochodu odnaseli slozenou vlajku.

Co se tyce posty tak jsem ocekaval nejakou velkou a vyraznou, kdyz je na hlavnim namesti nejvetsiho mesta na svete. Z pulky obrovskeho Zocala jsem projel pohledem zapadni stranu Zocala v domneni, ze ji uvidim. Nevidel jsem ji. Prosel jsem po kraji Zocala a opet ji nevidel. Kdyz jsem prosel primo podlouhim a nevidel ji tak uz jsem si rekl, ze ta posta tam neni. Nicmene zeptal jsem se kde je posta a na dvoji zeptani jsem nasel mini cedulku pred uzkou pasazi mezi dvemi zlatnictvimi. Asi 4 okynka naproti nimz lezel zelezny odpad. Bylo jiz zavreno. Posta to sice skutecne byla, ale neco takove jsem opravdu necekal. Zjistil jsem kdy oteviraj a vratil se do hotelu.

Vydali jsme se k bazilice Basilica de Nuestra Senora de Guadalupe na severu mesta. Vsude bylo dost policistu, jelikoz demonstrace nebyly jen v Pueble, ale i v Ciudad de Mexico. Kdyz jsme vystoupili z metra u baziliky, tak jsme videli proud lidi smerujici k bazilice. To, ze by to byla demonstrace jsme brzo zavrhl, jelikoz nosili nositka vyzdobena nejruznejшими naboženskými motivy. Pozdeji jsme zjistili, ze se tam ten vecer konal 48. mezinarodni kongres nevim presne ceho naboženskeho. Namesticko obklopeno starou hroucici se bazilikou a dalsimi kostely. Nove vystaveny kostel z roku 1976 vypadal vic jak sportovni hala nebo cirkus.

Namestíčko se postupně naplnovalo lidmi, kteří proudili na kongres do nového kostela. Nahledli jsme na chvíli dovnitř a byli jsme docela překvapeni vzhledem interiéru nové kostela. Kostel to moc nepřipomínalo. Kolem sochy Jana Pavla II jsme šli nad náměstí a kostely, kde se zvedá pahorek s kaplí Capilla de Tepeyac, což je místo, kde se v roce 1531 jednomu pokřtěnému Indianovi zjevila Panna Maria. Bylo už pozdě a tak byl pahorek uzavřen. Cestou zpátky jsme přes Zocalo dosli do hotelu.

Po návratu jsme na pokoji klabosili a otevřeli lahev tequily. Po chvíli jsme už zase hráli machacka. Tentokrát jsme hráli o fanty. Hra nebyla zcela ferová, jelikož množství oblečení a jiných věcí u každého se výrazně lišilo. Postupně odpadali, až jsem zbyl jen já a Sarka. Přeci jen moje nachlazení mělo jednu výhodu a to, že jsem měl plnou kapsu kapesníku a tedy dost fantů. Nakonec jsem těsně vyhrál. Jste, že tak. Vzhledem k tomu kolik jsem měl fantů by bylo trapné nevyhrát. Kolem 1h ráno jsme ulehali a rychle usnuli.

22.10. pátek

Kolem 7h jsme vstali a v 8h vyrazili na jih do čtvrtě Xochimilco, kde jsou vodní kanály respektive možná spíše plovoucí zahrady. Jak zahrady tak vodní kanály vznikly umele zasypaním jezera. Grosak byl líný vyrazit tak brzo a tak jsme šli jen v 6 lidech. Nejdřív jsme modrou trasou zajeli až na konečnou a pak přešli na tramvaj. V celém městě tu je jen 1 trasa tramvaje. Tramvaji jsme jeli z konečné na konečnou Xochimilco. Jak jsme vystoupili tak jsme se snažili zjistit, kde jsme jelikož trasa tramvaje byla prodloužena oproti informacím v průvodci. Nějaký místní podivně vzhlízející stářík nam ukázal směr, aniž by se zeptal, co hledáme. Přeci jen turisté sem jezdí asi za jediným účelem. Poměrně primocare jsme dosli k přístavu lodíček asi 4 bloky od zastávky.

Hned se nas ujal pan a prihral nas k jinemu. Polemika o cene byla rovnez primocara. Na ceduli jsme si precetli cenu 160p a brali jsme, ze to je cena za lod. Pan nam ovsem rekl, ze to je za osobu, kdyz je vylet na 1h a 3h stoji 350p na osobu. Jednoznacne jsme mu podekovali a odchazeli. Sel za nama a ptal se kolik chceme zaplatit. Rekli jsme mu, ze tech 160p za nas vseh 6. On se cukal a pak navrhl 200p, coz jsme odmítli a on navrhl 180p. Nakonec ovsem mu nezbylo nic jineho nez souhlasit se 160p za 1h plavby pro vsechny. Pres nekolik lodí jsme presli az k te „nasi“. Malinko to pripominalo Hongkongske filmy. Lod byla pro 12 lidi. Pred plavbou nam nabidl piti. Jelikoz uz pochopil, ze nejsme bohaci tak nam nabidl coronu za 10p, coz nebyla spatna cena. Vsichni si dali krome me, jelikoz jsem nechtel pit na me nachlazení. Vypluli jsme. Kolem vodnich kanalu byly byvala policka na nichz se nyne nachazeji foliovníky a zahrady s nejruznejšími rostlinami a domy vice ci mene luxusnich. Krom toho tam bylo nekolik obchudku a restauraci ke kterym se dalo priplout. Bylo tam pomerne velke mnozství zachodu, ale v sezone o vikendu kdyz vypluji vsechny lode, kterych tam bylo asi stovky je to asi na miste. My jsme behem nasi plavby potkali temer jen mistni, kteri tam jezdili vlastnimi lodemi a tudiz jsme mohli plne vychutnat poklidnou atmosferu tech to kanalu. Bylo to nesrovnatelne klidnejsi nez jsem videl na fotkach kde byly kanaly precpany lodickami, ze se nemohli hnout. Kdyz jsme opet prirazili ke brehu byli jsme spokojeni s vytelem. Manik co uctoval pivo chtel za pivo 15p, ale rychle jsme si vysvetlili, ze jsme se domluvili na necem jinem. Zaplatili jsme za vylet a primocare sli zpátky do hotelu, abychom si stihli uvarit obed a sbalit se do 1h kdy ma byt pokoj vyklizen.

Na pokoji jsme byli 12:15, udelali si obed, sbalili a se zpozdenim opousteli pokoje. Batohy jsme si zas nechali v hotelu. Zasel jsem do smenarny vymenit jeste par \$ a pak na mini postu koupit znamky na posledni pohledy. Posta opet prekvapila. Nejen, ze je zastrcena a mala, ale nema znamky 10,50p, ktere je potreba do Evropy. Nabidl nam kombinaci znamek 8,50p a 4x0,50p, coz bylo dost smesny. 5-ti znamkami by se polepila pulka pohledu. Druha moznost byla koupit 2x6p coz jsme zvolili i kdyz to bylo drazi. Vyrazil jsem s Radimem, Honzou a Sarkou na Zocalo. Na trhu jsme vybírali tricka. Me se zadny nelibilo.

Jiz po nekolikate me odchytili kvuli nejakemu dotazovani. Tentokrate to byla skupinka studentu. Rozhovor vedla mila slecna a poprvce se to odehralo v anglictine a navic s diktafonem. Preci jen ta anglictina mi byla o dost vic prijatelnejsi nez nekolik predchozich dotazovani ve spanelstine. Kdyz jsme opousteli Zocalo tak se nejaka mila a vzrustem typicka Mexicana chcela vyfotit s Radimem a Sarkou. Sarka byla vic jak o hlavu vetsi nez ona a Radim byl nekde uplne jinde, jelikoz je tak o hlavu vetsi nez Sarka. Mexicane jsou celkove hodne mali a v metru se da koukat nad jejich hlavami uplne v pohode, jelikoz ti nejvyssi Mexicani jsou tak o hlavu mensi nez my. Videt nekoho stejne velkeho je rarita a patrne to jsou taky cizinci. U zastavky metra jsme prosli dalsi trh a nic zajimaveho. Uz me to nebavilo tak jsem se trhnul a jel sam do Bosque de Chapultec, coz je velky park, kde je mimo jine Antropologicke muzeum. Vystoupil jsem na zastavce Chapultec a zjistil, ze jsem uprostred neprehlednych silnic, plotu a nikde zadne ukazatele. Vyrazil jsem na slepo a nasei ukazatele ukazujici na zavrene vrata do parku. Ptal jsem se policajtu na cestu a pak jsem sel parkem k muzeu. V parku jsem narazil na Grosaka, Ksiru a Hanku. Spolecne jsme se vydali dale parkem a prosli jsme ho aniz by jsme narazili na muzeum. Bohuzel ze strany z ktere jsme sli nebyli ukazatele. Nakonec jsme muzeum prec i jen nasli. Je obrovske. Prohlidl jsem si vstupni halu a zase sel. Cena 38p neni moc, ale nebyl cas a navic ani me nelakalo jit do muzea. Nic na tom nemenily velmi kladne reference tohoto muzea.

Po nekolika minutach jsme dosli ke kruhovemu objezdu, kde uprostred byla socha T.G. Masaryka a jedna ulice vedouci z namesti nesla jeho jmeno. Cas se chylil ke konci a tak jsme metrem dojeli k hotelu. Bylo asi 17:30 kdy do hotelu dorazili i ostatni. Nebyli pripraveni a tak jsme s Hankou na letiste jeli jen 3. Byla spicka a tak jsme si mohli plne „vychutnat“ cestu metrem s velkou krosnou a batuzkem na prsou. Bylo to pomerne dost huste vecpat se do vagonu. S 2 prestupy jsme to nakonec zvladli a schvaceni a splaveni z dusneho metra jsme dojeli k letisti. Jeste, ze jsou Mexicane tak mali a my ackoliv jsme se nemohli ani hnout tak jsme mohli v klidu dychat nad nimi. Byli jsme zas ve znamo letistni hale. Mezinarodni odlety jsou uplne na druhe strane haly, takze jsme se jeste pekne prosli. Hanka si nechala odbavit zavazadla a odletela. Asi v 19:30 dorazili ostatni. Ja sel s Grosakem utratit posledni penize. Nic zajimavyho jsme nenasli, az v jednom kramku byl mily pan co nam anglicky povidal o cukrovinkach, ktere prodaval. Dal nam ochutnat neco sladkeho i trochu tequily. Utratil jsem u neho svych poslednich 50p a vratil se k ostatnim. Odbaveni probehlo hladce a byli jsme v letadle. Vzletli jsme a jelikoz jsem byl u okynka tak jsem mel moznost videt Ciudad de Mexico krasne osvetlene v noci. Dost mozna nejvetsi koncentrace svetel na svete a pekny pohled na mesto.

Po nekolika hodinach byly videt pod nami porad svetylka. Jelikoz nam to opet neukazovalo trasu letu tak nevim co to bylo. Patrne jsme byli nad USA nebo Kanadou.

23.10. sobota

Nekdy kolem 2h rano jsem na necele 3h usnul. V 5h rano pri pohledu z okna byl uz nadherny den. Vzhledem k casovemu posunu bylo samozrejme uz vic hodin. Byly videt vlnky, oblacky mraku vrhajici stin na Atlanticky ocean a o kus dal mracna vytvarejici pohori.

Kdyz jsme prileteli nad Londyn bylo uplne zatazeno a jen obcas jsme zahledli nejake letadla co krouzila rovnez nad Londynem. Zemi jsme videli asi jen poslednich 20 vterin pristavaciho manevru takze jsme mesto tentokrat vubec nevideli. Zato jsem mel nadherny pohled na kridlo, ktere v tom spatnem pocasi provadelo pekne kusy. Klapky litali stridave nahoru a dolu, aby vyrovnali ty propady letadla a ke vsemu pohled na obrovsky pruhyb kridla pri techto manevrech byl uzasny. Jeste ze se mi nedela z takovych veci spatne.

Kdyz jsme sli na odbaveni na letadlo do Prahy tak zastavili Honzu a rekli mu, ze s nozem co ma v ledvince do letadla nesmi. Holt z Mexika do Londyna to proslo a nyne ne. Jelikoz to nebyl uplne levny nuz tak jsme zjistovali jak ho dostat do Prahy. Nejdrive nam rikali, ze jedine ho musime poslat normalni postou coz nebylo moc dobre reseni. Ostatni se odbavili a ja sel s Honzou zjistovat co a jak. Kdyz jsme cekali frontu k „customers servis“, aby nam poradili tak me napadlo, ze vezmem nejakou prazdnou krabici do ktere narvem nejaky bordel a nuz a nechame to odbavit jako druhe zavazadlo. Pani ze zakaznickeho servisu mela po chvili premysleni podobny napad. Sehnala nekde velkou igelitovou tasku a rekla at tam dame ten nuz a vse co muzem

postradat jako mikinu a podobne. Nuz byl uspesne odbaven. Po chvilce hledani jsme nasli ostatni v letistni hale.

Nastoupili jsme do letadla a nez prinesli jidlo a my ho snedli tak jsme zas uz pristavali. Ve 21:10 mistniho casu jsme byli na Ruzyni. Rozloucili jsme se a jeli kazdy domu. Klid pred letistni halou a pouze jeden taxikar decentne ptajici se jestli chcem odvoz byl v dobrem kontrastu s obrovskym ruchem a mnozstvím taxikaru v Ciudad de Mexico.

Moje naklady na mesic v Mexiku

(26,34kc=1\$, 1\$=11,30p => 1p = 2,33kc - zari 2004)

za co	kolik
letenka Praha - Londyn - Mexiko City + poplatky	19 946,-
vylet do centra Londyna	5,4 liber
ubytovani v Mexiku	871p
doprava v Mexiku	2 884p
vstupy v Mexiku	406p
jidlo a piti v Mexiku	1 050p
ostatni (plynove bomby, zachody, pohledy+znamky, internet a podobne)	250p
darky z Mexika	370p
ztraty nevim kde (\$ jsem urcite ztratil a pesos jsem si mozna zapomnel poznacit nejaky vydaje ale spis jsem je ztratil)	20\$ + 550p
dohromady	36 000,-

Ubytovani v Mexiku

Ubytovani lze sehnat pomerne levne a ne nijak spatne. Mel jsem pro to dobre predpoklady. Bylo mimo sezonu a cestovalo se mnou dalsich 6 lidi. V Mexiku jsem strivil 28 noci z cehoz 7 noci jsem strivil v autobusech pri nocnich prejezdech, 9 noci ve stanu a 12 noci v nejakym baraku. Za mesic jsem za ubytovani utratil 870p (1p = 2,33kc - zari 2004).

mesto	nazev, misto	cena	info
Mexico city	Hotel Zamora, ulice 5. de Mayo	175p/4osoby (bez sprchy) 220p/4osoby (se sprchou)	nejblizsi zastavka metro Allende, asi 50m od Zocala, moznost nechat hlidat batohy zdarma, WC a sprcha na chodbe
Oaxaca	Hotel Posada Las Casas, ulice Las Casas 507	230p/4osoby (bez sprchy)	nadherne spolecne sprchy, hned naproti dobry obchod s potravinami
San Cristobal	Hotel Posada del Centro, ulice Maria Adelina Flores 19	120p/3osoby (bez sprchy)	spolecne sprchy, pekny vyhled ze strechy, 2osoby nechali za 80p v pokoji pro 3
Palenque	kemp Maya Bell, 7km od Palenque	30p/osobu ve stanu, chatka patro 80p/2osoby, prizemi 100p/2osoby	wc a sprchy, bazenek, 2km od vstupu na ruiny, v chatce svetlo, vetrak, postel, sitky proti hmyzu
Playa del Carmen	od autobusaku po hlavni k pobrezí, u McDonalda doleva a pak prvni doprava	50p/osobu ve stanu	wc a sprchy, na dvorku který od plaze deli pouze restaurace, nic extra ale lepsi jsme nenasi, obecne radsi nespát v Playa del Carmen
Puerto Morelos	asi 500m na sever od namesti po plazi	45\$ (504p)/apartma	hezky apartma a spalo nas tam 7, loznice pro 4, hala, kuchyn, WC a sprcha, vyhled na plaz a more, je dobre mit tricko z cech :), cena pro amiky je 55\$/osobu!
Isla Mujeres	Playa Lancheros	200p/3stany	neni to oficialni misto pro nocleh, bez WC a sprch, nutno sbalit se do 9h nez otevrou bar, pohlidal nam batohy
Chichen Itza	vesnice Piste, kemp v Piramide Inn	40p/osobu ve stanu	velmi pekne prostredi, WC a sprchy, nadherny bazenek, grepy rostou kolem, 1500 m od vstupu k Chichen Itza

Veracruz	Hotel Santillana, Landero y Coss 209	150p/2osoby, 300p/4osoby, 400p/6osob, 50p clovek navíc (postel nedostane)	WC a sprcha na pokoji pro 6, TV, blizko Zocala i pristavu
Orizaba	Hotel San Cristobal (viz Lonely Planet)	100p/osobu, 130p/2osoby, 260p/6osob, 60p clovek navíc (postel nedostane)	WC a sprcha na pokoji pro 6, TV, blizko Zocala, recepcni zna cesky fotbalisty a je moc mily
Puebla	Hotel Virreyes	130p/3osoby, 140p/4osoby (postele jen pro 3)	spolecne a docela daleko WC a sprcha

Doprava v Mexiku

Obecne lze rict ze doprava je velmi zajimava. Cena za taxi, camioneta a nekdy i colectivo je predmetem smlouvani. Ceny autobusu jsou pevne dany. V autobusu je dobre vyvarovat se prvni rade sedadel a brat si vzdy na delsi prejezdy teple obleceni a deku nebo nekdy i spacak. Rozhodujici byla v podstate pouze cena a necestovali jsme si spatne.

Za mesic jsem za dopravu utratil 2900p (1p = 2,33kc - zari 2004) a najezdil 5200 km.

odkud kam	spolecnost	cas	cena	popis
Mexico city - Teotihuacan	autobus	1h	25p	50km, Terminal Norte, sala 8
Mexiko city	MHD - metro nebo tramvaj	jedna jízda	2p	
Mexiko city - Acapulco	grupo estrella blanca	5h	280p	400km, pohodlne ale velmi drahe
Acapulco	taxi		30p/auto	z jednoho bus nadrazi na druhe
Acapulco - Pochutla	grupo estrella blanca	10,5h	246p	500km
Pochutla - Puerto angel	taxi	15 min	50p/auto	13km
Puerto angel - Oaxaca	estrella del valle	7h	72,5p	300km
Oaxaca - Monte Alban	autobuses turisticos	20 min	24p (zpatecni)	12+12km, 2h tam ceka

Oaxaca - El Tule	Autobus	30 min	7p	10km
El Tule - Mitla	autobus	1h	10p	36km
Mitla - Hierve el agua	camioneta	1h	50p (zpatecni)	15+15km, 2h tam cekal
Mitla - Oaxaca	dodavka	1h	15p	50km, autobus by stál 12p
Oaxaca - Tuxtla Gutierrez	oaxaca - istmo	10,5h	172p	540km
Tuxtla Gutierrez - Chiapa de Corso	autobus		7,5p	12km
Canon del Sumidero	rychly motorovy clun	2h	90p	je dobre jet prvnim clunem rano
Chiapa de Corso - San Cristobal	autobus		20p	70km
San Cristobal - Las Grutas	camioneto		5p	10km
San Cristobal - San Juan Chamula	colectivo		7p	10km, jezdi jen do 18:30
San Cristobal - Palenque	maya	5h	60p	210km, nejhorsi autobus (ale zajimave)
Palenque - kemp Maya Bell	colectivo		7p	7km
Palenque - Misol Ha, Agua Clara, Agua Azul	dodávka		100p (zpatecni)	dohromady 120km, cekal dohromady 4h, neda se smlouvat, doporucuju Agua Clara vynechat, pokud je po desti urcite vynechat
Palenque - Tulum	oriente	11h	359p	700km
Tulum (ruiny)- Playa del Carmen	colectivo		25p	70km
Playa del Carmen - Cozumel	lod		90p	nejeli jsme tam
Playa del Carmen - Puerto Morelos	ADO		16p	30km, stavi 2km od mesta
Puerto Morelos - Cancun	ADO		16p	30km
Cancun - Punta Sam	MHD - (mini)bus		4,5p	6km
Punta Sam - Isla Mujeres	trajekt	50 min	15p	nejpomalejsi a nejlevnejsi
Isla Mujeres	MHD - bus		3p	lze si tak udelat okruzni jizdu po ostrove

Cancun - Chichen Itza (Piste)	oriente	4,5h	80p	200km, stavi hned u Piramide Inn, super kempovani
Chichen Itza (Piste) - Merida	oriente	2,5h	47p	150km
Merida - Villahermosa	ATS 1	9h	274p	600km, nejextremnejsi klimatizace!
Villahermosa - YUMKA (safari)	colectivo	0,5h	7p	
Villahermosa	MHD - dodavka		4,5p	
Villahermosa - Veracruz	ADO	7,5h	261p	500km
Veracruz	MHD - bus		4,5p	
Veracruz centrum - San Juan de Ulua (pevnost)	taxi		7p	byla hadka, bezne pry 40-50p/auto
Veracruz - Orizaba	AU	2,5h	81p	150km
Orizaba	MHD - bus		4,5p	
Orizaba - Puebla	AU	2h	92p	150km
Puebla - Apizaco	Verdes	1,5h	18p	
Apizaco - La Malinche	colectivo	0,5h	20p	
Puebla	MHD - bus		3,5p	
Puebla - Cholula	autobus	0,5h	4p	10km
Cholula - Paso de Cortes	colectivo		400p/7osob (zpatecni)	cekal na nas 4h a neni to bezne nabizena trasa (bezne Cholula - Xalitzintla za 7,5p)
Puebla - Mexiko City	Estrella Roja	2h	73p	130km
Mexiko City (vodni kanaly)	lodka	1h	160p/6osob	

Ostatni ceny v Mexiku

Co se tyce vstupu at uz kamkoliv tak se smlouvat neda, nedelni vstupy zdarma neplati a ISIC akceptujou zcela vyjimecne.

Za mesic jsem za vstupy utratil 410p, za jidlo a piti 1050p, za ostatni 250p a za dacky 370p.
(1p = 2,33kc - zari 2004)

misto	vstup
Teotihuacan, pyramidy	38p (ISIC zdarma)
Mexiko City, vez Latinoamericana	40p
Mexiko City, vodni kanaly - lodicka	160p/1h a lod
Monte Alban, pyramidy	38p
El Tule, strom (zbytecne platit, neplatili jsme)	3p
Hierve el Agua, mineralni skalni utvary	10p
Canon del Sumidero, motorovy clun	90p
Las Grutas, jeskyne	10p
Misol Ha, vodopad	10p
Agua Clara, ?? reka ?? (nestoji to za to)	10p
Agua Azul, kaskady	5+10p
Palenque NP, projíždí se branou k ruinám - platí se asi jen Po až Pa	10p
Palenque, ruiny	38p
Tulum, ruiny (necestou po utesech zdarma)	38p
Isla Mujeres, delfini show (nebyli jsme)	cca 100\$!
Chichen Itza, pyramidy (samotna nocni show 30p)	88p
YUMKA, safari	40p
Villahermosa, park Museo la Venta (park + ZOO + kamenne hlavy)	30p
Veracruz, Baluarte de Santiago (nebyli jsme tam)	33p
Veracruz, namorni muzeum	zdarma
Veracruz, akvarium	50p
Veracruz, San Juan de Ulua - pevnost	33p (ISIC zdarma)
Cholula, cesta na vrsek pyramidy (odkryte casti = vstupne)	zdarma

vec	cena
Paso de Cortes, parkovny (plati se za osobu ne auto)	10p
Internet	6-15p/h
Vypaleni CD	15-60p
zachod	2-5p
pohledy	2-7p
znamky (staci 10,5p pokud maj)	10,5-12p
plynove bomby 400-500g	25-60p
film KODAK 100/36 (kupte si digital! :))	52-65p
hamaca prirodni material (houpaci sit)	200p (zagal na 450p)
hamaca umely material	100p (nekupoval jsem)
michane napoje	30-40p
pivo 0,33l (v nejakem podniku)	12-24p
voda 1,5l (zvlast u baleni vody plati cim vetsi tim lepsi cena)	7-14p
voda 4-5l	11-12p
voda 20 litrova nadoba (+ zaloha 0-60p) - !to se vyplati!	10-20p(Malinche 28p)
testoviny 200g	1,5-3p
cinske polivky	2,6-4p
"housky"	0,7-1p
sladke pecivo	1-8p
kecup 1kg	21p
banany	2-9p/kg
toustovy chleba	12p
corn flakes 500g	20p
tortily 500g (hotove z ulice jsou super, tohle se neda zrat)	5p
grilovane kure (je dobre kupovat aspon 2 = sleva)	21-38p
Mezqual 1,75l + 1l nealko	34p
Tequila 1l (rozptyl cen bude asi o dost vetsi)	70-150p
Hot dog 3 kusy (Mexiko City Zocalo vyhralo)	10-15p
Hot dog 1 kus	6-11p
Big Mac	29p
Mc Pollo (kureci hamburger)	10p
tortily	1-2p
smazeny banan	20p
Magnum	14p

nanuk - noname v igelitu (moc dobry)	10p
kremrole (vypada to tak - stejná napln, ale jiný testo)	4p
slunečník v Acapulku na pláži	30p/den
hudební CD (pirátské nemaskované, nebo okopirovaný obal, nechte si to přehrát)	10-15p